

11 februari 2025- nr. 414 Het blad van/voor muzikliefhebbers

RECORDzine

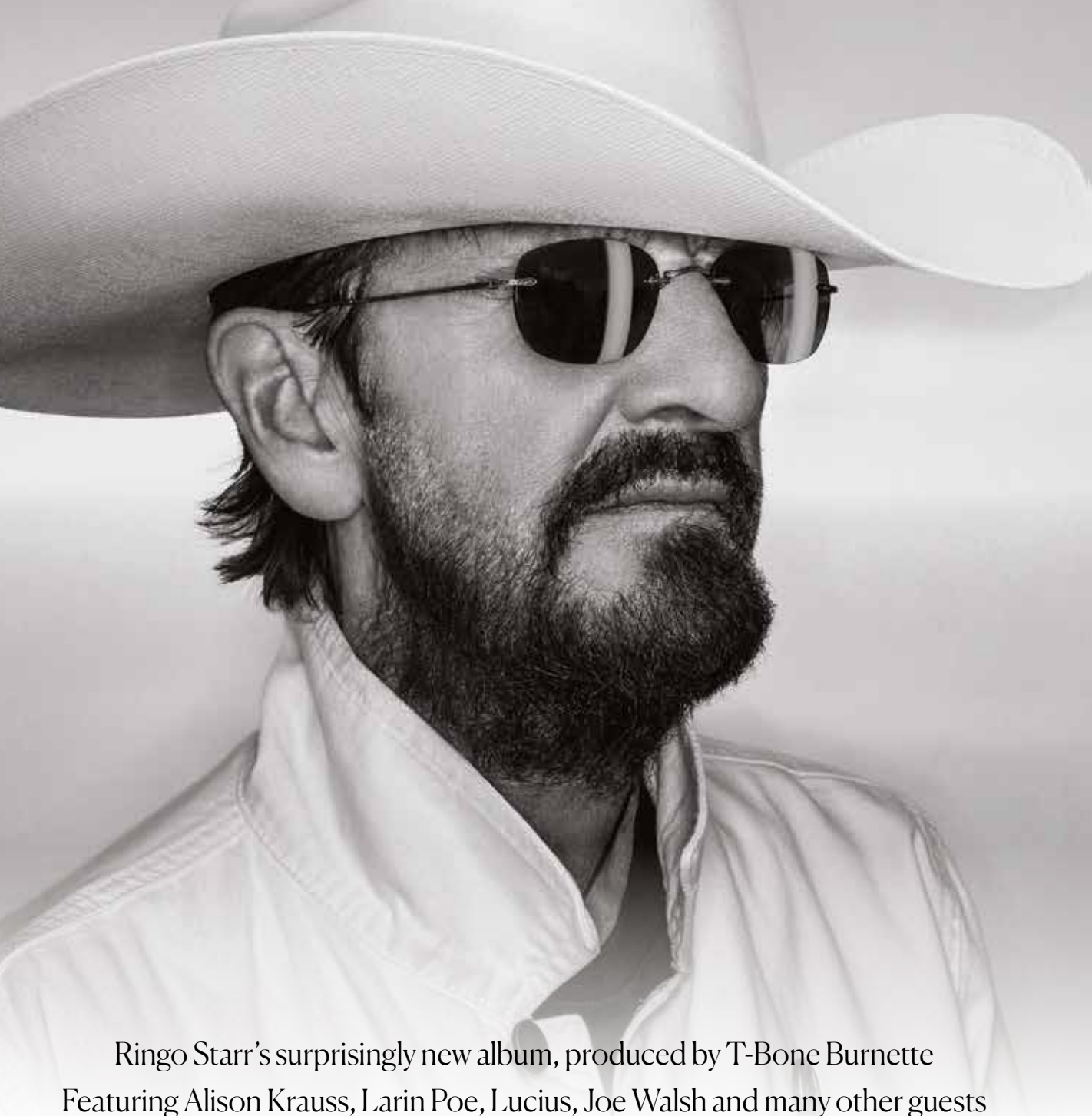

NO RISK DISC **Sharon van Etten & The Attachment Theory**

GRAND CRU **Franz Ferdinand** DESERT ISLAND DISC **October London** INTERVIEW **Ebo Taylor**

Ringo Starr

Look Up

Ringo Starr's surprisingly new album, produced by T-Bone Burnett
Featuring Alison Krauss, Larin Poe, Lucius, Joe Walsh and many other guests

Available on LP & CD

Beste lezer,

New year, new Mania. Meteen met een eerste nummer waar je U tegen kunt zeggen. Zo komt Sharon van Etten vol venijn uit de hoek met haar nieuwe collectief The Attachment Theory. Een plaat met materie die je niet los kan zien van de huidige staat in de wereld. Geraakt werden we door de terugkeer van Cymande, die eindelijk hun, op ruwe wijze afgebroken kroniek afronden met de spirituele opvolger van Promised Heights. Blader snel verder, want zo is er voldoende te ontdekken.

Stef Mul

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Lotte Hurkens, Joost van Loo, Sjef Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 412 ligt op 13 november in de winkels Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

Sharon van Etten & The Attachment Theory

8 INTERVIEW

Lambrini Girls

18 GRAND CRU

Franz Ferdinand

38 KRENTEN UIT DE POP

O.a. Jasmine.4.T

39 The Punk Principle

Television Personalities

40 INTERVIEW

Ebo Taylor

43 GEZIEN

Miss Montreal

45 GESPOT

O.a. Keenan Mundane

46 ACHTER DE SCHERMEN

BIMHUIS RECORDS

49 DESERT ISLAND DISC

October London

53 JORN'S KWARTEEUWTJE

D'Angelo

53 VERGETEN MEESTERWERKEN

Pointer Sisters

54 CLASSIC JAZZ VINYL

O.a. Sonny Rollins

55 HIP HOP HISTORY

Madvillain

59 BOEKEN

O.a. Aphex Twin

60 FILMS

O.a. Soundtrack To A Coup D'État

Luistertrip: The Vices

Ons eigen The Vices, de enige échte trots van het Noorden, wordt volwassen. Daarbij horen zelfreflectie en onzekerheden. Maar ook je rust pakken en proberen stil te staan bij het passeren van de tijd. Want voor je het weet, is het klaar. Serieuzere thematiek dan ooit tevoren. Maar daarbij hoort ook muziek die steeds beter en beter wordt. Before It Might Be Done is een Nederlands hoogtepunt, zo vroeg in het jaar.

Interview: Ebo Taylor

De head honcho van de highlife muziek. Ghana's trots is al bijna 90 jaar oud (!) maar bereikt op die leeftijd nog genoeg mijlpalen. Een eerste Amerikaanse tour waaruit ook nog eens album op het nostalgische Jazz Is Dead label. Samen met Adrian Younge en Ali Shaheed Muhammad, geeft hij andermaal een historische les in highlife, maar ook in wat het betekent om een goed mens te zijn. Een absolute eer om hem in gesprek te kunnen gaan.

SPECIAL: Cymande

De cultstatus voorbij: Cymande wilt nog gewoon genoemd worden in het canon van toonaangevende funk en soul groepen. Stonden de laatste jaren in het teken van een claim to power door middel van tours en een heuse documentaire, komen ze nu plotseling met een volledig nieuw album op de proppen. Een spirituele opvolger van hun veelbesproken maar ook lange tijd vergeten toppers uit de jaren 70. Laten we ze nu wel de waardering geven die ze verdienen.

29

Grand Cru: Franz Ferdinand

Toch een beetje terug van weggeweest. Al is dat ook weer niet zo lang geleden als je denkt. Het is de vloek van een killer debuutplaat met hits die alle opvolgers nog altijd overstemmen. Iedereen kent Take Me Out, maar wat stond er op Always Ascending? Lukt het Franz Ferdinand op The Human Fear deze vloek van zich af te schudden?

18

40

28

SHARON VAN ETTEN

Sharon van Etten & The Attachment Theory

(Jagjaguwar/Konkurrent)

Sharon Van Etten brak vijftien jaar geleden voorzichtig door met haar tweede album Epic. Het was het album waarop de Amerikaanse muzikante de ingetogen folksongs van haar debuutalbum verruilde voor veel voller en steviger ingekleurde songs. Sindsdien klinkt Sharon Van Etten op ieder album weer net wat anders, met haar zeer expressieve stemgeluid als constante factor. Het is een stapeltje prachtige albums, dat nu gezelschap krijgt van het titelloze album van Sharon Van Etten & The Attachment Theory. Het is een album dat moet worden gezien als bandalbum, want bandleden Jorge Balbi, Devra Hoff en Teeny Lieberman krijgen net zoveel krediet als de frontvrouw van de band en spelen een belangrijke rol op het album dat naar verluid jammend tot stand kwam. Sharon van Etten schoof op haar vorige albums al op van een vooral gitaar-georiënteerd geluid naar een geluid waarin met name synths de aandacht trekken en dat is een lijn die wordt doorgetrokken op het nieuwe album, al zijn de gitaren zeker niet verdwenen uit het geluid van Sharon Van Etten & The Attachment Theory. Het is een vooral donker getint album met wat invloeden uit de new wave, maar centraal staat ook dit keer het stevige stemgeluid van Sharon van Etten, die haar carrière wederom een bijzondere, frisse impuls geeft. (Erwin Zijlema)

NORISK
DISC

INTERVIEW

Lambrini Girls, *Cunty* voor het leven

(door: Lotte Hurkens)

*Brighton-based noise punk-duo Lambrini Girls, bestaande uit Phoebe Lunny en Lilly Macieira, staat aan de vooravond van een grote mijlpaal: de release van hun debuutalbum *Who Let The Dogs Out*, dat op 10 januari verschijnt. Het album wordt gedrukt op een reeks opvallende kleuren vinyl, met tongue-in-cheek namen als gay smurf dick blauw. Op het moment van het interview zijn er al drie singles van het album uitgebracht, waaronder *Company Culture* en *Big Dick Energy*. De nieuwste single, *Love*, kwam slechts een dag voor dit interview uit.*

In 2023 brachten Lambrini Girls hun debuut-EP uit, genaamd *You're Welcome*, waarin ze onder anderen transfobe zelfbenoemde feministen aan de tand voelen (Terf Wars) en de schadelijke misbruikcultuur in de muziekwereld bekritisieren ('Boys in the Band'). De stuwende punk ritmes van de band en het vermogen om maatschappelijke kwesties een spiegel voor te houden, zijn geïnspireerd op alternatieve getrouwen Le Tigre en Bikini Kill, gecombineerd met een bijtende, ironische, lyrische stijl en is alles behalve subtiel. De band is ontstaan vanuit de DIY punkscene in Brighton. Binnen de span van slechts enkele jaren groeide Lambrini Girls van "doe-het-zelf" naar "doe-het-met-anderen" met een professionele aanpak – en nu dus een debuutalbum.

Een persoonlijkere kant op *Who Let The Dogs Out*

Op het nieuwe album *Who Let The Dogs Out* laten zowel Lunny als Macieira ook een meer persoonlijke kant zien. Voor bassist Lilly zit dat in de creatieve vrijheid die hen voor het eerst volledig kon benutten. Voor gitarist en zanger Phoebe zit dat in het aansnijden van persoonlijke, meer kwetsbare thema's in diens songteksten.

"Dit is het eerste project waarin ik al mijn baspartijen helemaal zelf heb geschreven," vertelt Lilly. "Ik ben geen traditionele bassist. Ik begon als zanger en pianist, en de basgitaar kwam pas veel later." Toch ervoer Lilly jarenlang de druk om zich te bewijzen in een industrie die queer mensen en vrouwen vaak niet serieus neemt. "Je moet twee keer zo hard werken om erkend te worden, terwijl je constant wordt betutteld en ondervraagd," legt hen uit. Voor dit album heeft Lilly echter een andere insteek kunnen aannemen, door af te stappen van een traditionele benadering. Geïnspireerd door muzikanten als Kim Gordon en Gilla Band, omarmde Lilly een meer experimentele manier van spelen. "Kim Gordon heeft bijvoorbeeld een artistieke achtergrond en heeft nooit de moeite genomen om op traditionele wijze bas te leren spelen, en ze gaf geen fucks, I love that!", zegt Lilly. Het

creëren van een soort ruis en die ruis vervolgens temmen tot iets muzikaals, wat perfect in een nummer past, is iets wat Lilly fascineert.

"I love it when the bass doesn't sound like a bass but like something unholy, or a jet engine taking off.."

"Ik hou er echt van om te spelen met texturen in geluid en dat in onderdelen te gebruiken, zo heb ik een groot pedalboard en apparatuur en veel daarvan is niet voor toon, maar als onderdelen in nummers; Die aanpak is voor mij echt bevrijdend", vertelt Lilly. "Als je me vertelt dat ik een waardeloze bassist ben, zeg ik: ja, eerlijk, maar geef echt geen fuck, want ik denk nog steeds dat het goed klinkt in een nummer, en dat is alles wat telt."

Voor Phoebe zat de persoonlijke kant in het schrijven. "Ik wilde persoonlijker gaan schrijven, omdat ik zo hoopte mijn vaardigheden als schrijver te vergroten." Vingerwijzen en opletten zijn naar de omgeving is iets waar Phoebe comfortabel mee is. Naar zichzelf wijzen bleek echter moeilijker. "Ik houd er niet van om kwetsbaar te zijn", vertelt Phoebe. Op *Who Let The Dogs Out* zijn nummers vanuit Phoebe's persoonlijke ervaring geschreven, maar dit blijken vaak ook universele ervaringen te zijn voor vrouwen of queers. "Ik worstel wel met de grenzen van hoeveel van mezelf ik geef en hoeveel ik voor mezelf mag houden", vertelt Phoebe ook. Er is geen eindige lijn als het aankomt op zelfexpressie en Phoebe is zich daarvan bewust. "In een industrie waar alles vercommercialiseerd wordt, wil ik een grens behouden. Als de lijn tussen mijzelf en mijn bandpersoonlijkheid helemaal vervaagt, raak ik mezelf kwijt."

Het schrijfproces: Van structuur naar chaos

Het schrijfproces van *Who Let The Dogs Out* verliep in twee fasen. De eerste fase was gestructureerd en resulteerde in een paar solide ideeën, maar nog geen volwaardige nummers. Toen de druk toenam tijdens de tweede fase, besloten Phoebe en Lilly een flinke voorraad alcohol in te slaan. Waar Fleetwood Mac ooit overwoog hun album op te dragen aan hun cokedealer, leek Lambrini Girls hun nieuwe album bijna te willen wijden aan hun lokale Tesco.

"Die combinatie van tijdsdruk en Dutch Courage werkte verrassend goed," vertelt Phoebe. "Het instinctieve, rauwe en recht-voor-z'n-raap karakter dat ons live zo goed ligt, kwam hierdoor ook in het album terug."

"Trust the process." Dat was een belangrijk mantra tijdens het schrijven. Het heeft ervoor gezorgd dat het album dezelfde energie heeft als de live shows, omdat het laat zien wie de Lambrini Girls echt zijn.

Love & No Homo

Bassist Lilly noemt *Love* één van diens favoriete nummers van het nieuwe album. Waar de muziek van Lambrini Girls doorgaans bekendstaat om de maatschappijkritische toon, is dit nummer opvallend persoonlijker. Zanger Phoebe vertelt:

"Dit nummer schreef ik volledig vanuit mijn eigen ervaring. Het gaat over het verwarren van toxiciteit met liefde en de frustratie die dat veroorzaakt."

Hen legt uit dat manipulatieve gedragingen vaak worden verward met liefde, wat kan leiden tot een gedesillusioneerd beeld van wat liefde werkelijk is. "Ik heb het niet per se over fysiek misbruik, maar meer over subtiele emotionele manipulatie... those slippery bastards, they'll get ya," voegt die lachend toe. Een belangrijke boodschap in het nummer is hoe mensen soms zeggen: 'I hate love', terwijl ze eigenlijk iets anders bedoelen. "Wat je beschrijft, is geen liefde; het is belangrijk dat we dat verschil begrijpen." "Saying 'I hate love', but what you're describing is not love at all."

No Homo is een nummer dat speelt met de complexiteit van queer zijn en de onzekerheid die daarbij komt kijken. Het thema draait om de twijfel en verwarring die ontstaat als je niet zeker weet of iemand anders ook queer is. Phoebe licht toe:

***"In een industrie waar alles
vercommercialiseerd wordt,
wil ik een grens behouden.
Als de lijn tussen mijzelf
en mijn bandpersoonlijkheid
helemaal vervaagt,
raak ik mezelf kwijt."***

"Het gaat over dat typische ongemak: 'Ik vind haar leuk. Vindt ze mij leuk?' Elke queer girly heeft dit wel eens meegemaakt. En ten eerste: het is fucking hilarisch, sue me."

De titel *No Homo* speelt ook in op de beladen geschiedenis van de term, die zijn oorsprong vindt in homofobe contexten. "Er zit veel geïnternaliseerde homofobie in het queer zijn. Je wilt niet raar, vies of té queer overkomen." Het nummer onderzoekt niet alleen de angst om afgewezen te worden, maar ook de schaamte die vaak diepgeworteld is in queer ervaringen. "Het speelt met die geïnternaliseerde schaamte om iemand leuk te vinden."

Cuntology 101

Cuntology 101 is, zoals de band het zelf noemt, een spoedcursus in zelfliefde, authenticiteit en onvoorwaardelijk jezelf zijn. Phoebe legt uit: "Het gaat over jezelf liefhebben, authentiek zijn en doen wat je wilt. Je geeft nergens om, je bent een rommelige bitch en dat is helemaal oké." De term 'cunty' is voor Lambrini Girls niet alleen een compliment, maar ook een levenshouding. "Iedereen kan dit manifest gebruiken, maar er is een verschil. Het draait erom dat je leert onbeschaamd jezelf te zijn en van jezelf te houden. Mannen hebben dat vaak al onder de knie, dus misschien hebben ze het niet meer nodig. Maar voor de rest kan iedereen wel wat *Cuntology 101* gebruiken."

Toekomstplannen: Tour en meer. De band kijkt vol enthousiasme uit naar de aankomende tour, met als hoogtepunt een optreden in de Melkweg Amsterdam. Phoebe vertelt: "Ik kijk er enorm naar uit om in Amsterdam te spelen. Het wordt

onze grootste zaal ooit. Jullie publiek is gewoon fucking gek. Jullie slaan elkaar graag in elkaar en schreeuwen – en jullie falen nooit. Ik weet nu al dat het legendarisch wordt."

Wat er verder in de toekomst ligt voor Lambrini Girls?

De band droomt groots.

Phoebe grapt: "We worden de eerste band die optreedt in de ruimte."

Lilly vult lachend aan: "Uranus, to be specific." Phoebe: "You're cracking me up"

LAMBRINI GIRLS
Who Let The Dogs Out
(City Slang)

Het noise-punk duo Lambrini Girls maakt een explosief debuut met *Who Let The Dogs Out*. Vanaf de eerste track, *Bad Apple*, spat de energie ervan af, terwijl goddeloze baslijnen je meesleuren in hun compromisloze geluid. Met dit album leveren de Lambrini Girls zowel scherpe maatschappijkritiek als introspectieve momenten. Onderwerpen zoals politiegeweld, grensoverschrijdend gedrag op de werkvloer, gentrificatie, toxic masculinity, neurodiversiteit en seksualiteit komen allemaal aan bod. Hoewel de woede en intensiteit van het album onmiskenbaar zijn, weten de Lambrini Girls dit te balanceren met een flinke dosis humor en zelfspot. Het resultaat is een chaotisch, energiek, luid en messcherp album, vol punk-woede die even oprecht als aanstekelijk is. Hoewel de thema's bekend aanvoelen, worden ze met frisse woede en passie gebracht. En alsof dat nog niet genoeg is: nu ook beschikbaar op Gay Smurf Dick Blauw vinyl! (Lotte Hurkens)

BON JOVI

**NOW AVAILABLE AS 2CD VERSION
WITH 7 BONUS TRACKS**

ERIC BELL - PHILIP LYNOTT - BRIAN DOWNES

**THE BRAND NEW ACOUSTIC ALBUM
FEATURING PREVIOUSLY UNHEARD
VOCAL AND DRUM TAKES,
PLUS NEWLY RECORDED
INSTRUMENTATION BY ERIC BELL**

**AVAILABLE AS
ILP/ICD/BLURAY**

AWKWARD I Unalaska

Die herkenbare hese stem met dat indrukwekkende bereik. Djurre de Haan is terug. Hele volksstammen moeten wel trek hebben in het vierde album van AWKWARD i. De gerechten van Unalaska? Ook nu weer worden er twaalf zalige muziekgerechten uitgeserveerd door deze folksongkok. Maar wat Djurre dit keer tot sterrenchef maakt? Hij voegt aan elk liedje meerdere zeer verrassende ingrediënten toe waardoor dit album tot MuziekMichelinwaardige properties uitgroeit. En het is nergens te veel, je zit nooit vol. Wat te denken van dat onverwachtse, frisse zuurtje waar die unieke laatste dertig seconden van 911 voor zorgen. Of die gepeperde zware piano- en cellofarden die halverwege over Buy A Vowel worden uitgestrooid en die smakelijke stemmenlagen in de tranentrekkend mooie Apocalypse-gang. Enfin: allemaal vooral tot je nemen. (Dennis Dekker)

BEANS & FATBACK Hold Fast

Beans & Fatback is terug! Dit is hun eerste album in 10 jaar tijd, maar is meteen weer de moeite waard. Waren ze op hun vorige plaat nog Heroïne Lovestruck, waarschuwen ze je nu: Hold Fast! En je moet je inderdaad wel even stevig vasthouden, want de nummers komen in een razend tempo voorbij. Elf nummers in dik een half uur, ga er maar aan staan. Je zou hun muziek kunnen kenmerken als garagerock. Ergens in de verte doet dit album mij denken aan de Ramones, ook zo'n groep met korte, puntige nummers. Maar de twee nummers op deze cd die net iets anders durven te zijn, vind ik het mooist: het liefdesliedje One Kiss en het naar soul neigende Feeling in My Bones. Laatstgenoemde grijpt terug op de muziek van hun eerste album uit 2010, ook een aanrader trouwens. Maar eerst even deze nieuwe plaat - benieuwd of jullie net zo enthousiast worden als ik. Ps. graag even aandacht voor de markante hoesfoto van de New Yorkse fotograaf Joseph Rodriguez. (Jurriën van Rheede)

BLUE SANDS For You

Het jazz-duo Blue Sands, bestaande uit de Belgische zangeres Esther Van Hees en de Nederlandse bassist Reindert Kragt, ontstond tijdens de pandemie. Ze kenden elkaar van het Conservatorium van Amsterdam en maakten al eerder een EP en een LP. Zang en bas, een bijzondere combinatie, wat in dit geval ook een bijzonder album oplevert. Samen hebben ze inmiddels al een heel eigen geluid gecreëerd, dat vaak betoverend mooi is, en nu wordt verrijkt met de bijdragen van enkele muzikale vrienden. Hermine Deurloo (mondharmonica), Anton Goudsmit (gitaar) en Miguel Boelens (saxofoon) zorgen voor fraaie accenten die niet echt nodig zijn, maar deze prachtige muzikale parel nog verder verrijken. (Jos van den Berg)

LUISTERTRIP

JOHN GLACIER Like A Ribbon (Beggars/Young)

De naam zet u wellicht op het verkeerde been, want John Glacier is wel degelijk een vrouwelijke rapper uit het Verenigd Koninkrijk. Vorig jaar bracht ze digitaal een EP met dezelfde naam als deze plaat, en vier van die nummers komen dan ook hier terug, waarbij we nu wel in het bezit van een fysiek exemplaar kunnen komen. Het leven van een jonge vrouw van kleur in London is er in de afgelopen tijd ook niet persé leuker op geworden, acceptatie en groei zijn moeilijke woorden in een stad waar ze in principe toch nog veel van houdt. De duidelijk hoorbaar in de spoken word groot gebrachte zangeres heeft een stem die met name door de diepte van haar teksten goed aankomt. Het is echter vooral de prachtige productie die dit album boven de concurrentie doet uitstijgen. De tegendraadse piano in Found en de dromerige samples in Money Shows weten een sfeer te creëren waarin je niet anders kunt dan naar de boodschap van Glacier luisteren. En hoewel de gastenlijst een who's who van de huidige Londense scene is, is er geen enkele twijfel over wie de hoofdrol op zich neemt. Haar volwaardige debuut, en wat voor een. (Jurgen Vreugdenhil)

BONNIE PRINCE BILLY
The Purple Bird
 (V2/Domino)

Tussen de tientallen platen die Bonnie "Prince" Billy maakte, zocht hij vaak genoeg het avontuur op. Bijvoorbeeld op de coverplaat met Tortoise, of met albums gewijd aan de Everly Brothers en Merle Haggard. Dit avontuur in Nashville mag dan ook geen vreemde blikken opleveren. Zeker niet gezien Will Oldham, sinds Johnny Cash zijn derde American Recordings, al vaker met producer David Ferguson samenwerkte. "Fergie" verleende eerder zijn diensten aan Jack Clement, Eddy Arnold en meer recentelijk John Prine en Sturgill Simpson. Prine's zoon Tommy is overigens een van de muzikanten hier, net als Pat McLaughlin, die op John's laatste album te horen was. The Purple Bird is een onvervalste Nashville-plaat, maar niet per se een country-

album. Ferguson wilde dat Will Oldham vooral zijn eigen ding deed. Het resulteerde in een levendig maar zelf- en maatschappijkritisch werk, dat desondanks opvallend licht verteerbaar is. Er weerklinkt vooral ambacht en de arrangementen, subtiel maar rijkelijk aanwezig, staan duidelijk in dienst van de liedjes. Bonnie "Prince" Billy snijdt met humor moeilijke onderwerpen aan op het olijk aangedikte Guns Are For Cowards. We horen stemmig opgebouwde tracks als London May en opgewektheid tijdens Tonight With The Dogs I'm Sleeping. Sluitstuk Our Home schreef en speelt hij met Grammy-winnaar Tim O'Brien, die aardig op de klassieke country-gospel leest werd geschoeid. Een passend hoogtepunt om het album mee af te sluiten, dat gelukkig niet karakterloos perfect werd, maar eigenlijk ook geen fouten kent. (Corné Ooijman)

The complete story of The Verve's singles

Including 'Bitter Sweet Symphony',
 'The Drugs Don't Work', 'Love Is Noise',
 'She's A Superstar', 'Lucky Man' and more

First time on vinyl

UNIVERSAL
 UNIVERSAL MUSIC

UNIVERSAL MUSIC LEGENDS

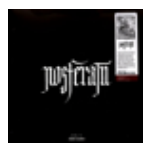

BENJAMIN BOOKER 👍

Lower (Thirty Tigers)

Zeven jaar geleden waren we getuigen van een modern day garageblues guitar hero. Op Witness vierde snerpande gitaren en strakke riffs hoogtij op de heerlijk rechttoe-

rechtaan liedjes, terwijl Benjamin Booker zijn toch al hese stem af en toe tot uitersten dreef. Hoe anders is deze plaat? Op Lower lijkt hij te zijn geïmplodeerd, waarbij hij zichzelf alle ruimte verschaft om de boel laagsgewijs weer op te bouwen. De blues (en soul) zijn nooit ver weg, want over de lo-fi drumpads van openingsnummer BLACK OPPS giert gewoon nog die heerlijk scherpe gitaarruis. Alsof je Blind Willie Johnson tussen 4 Marshall-versterkers op een stoel zet en hem een Les Paul in de handen douwt. Sowieso blinkt Lower uit in de overstuurde gitaren, die verrassend genoeg in worden gezet in soulvolle songstructuren, zoals in SAME KIND OF LONELY. Of de dubieuze discrepantie van gierende garage en de betoverende piano op LWA IN THE TRAILER PARK. Het zou niet moeten werken, maar het werkt. Bookers stem is niet echt goed - but in a Mercury Rev & The Flaming Lips kinda way. Hoogtepunten zijn stiekem de lievere liedjes POMPEII STATUES en SLOW DANCE IN A GAY BAR, waar de verrassende wendingen en oog voor de kleinste details tot in merg en been weten te raken.. (Stef Mul)

ROBIN CAROLAN

Nosferatu (OST)

Bij een atmosferisch griezelfestijn zoals Robert Eggers Nosferatu hoort natuurlijk een sterke soundtrack. Eentje die op

zichzelf kan staan, die je bij je strot grijpt zonder dat je de beelden erbij nodig hebt. Eentje waarmee je je vriend of vriendin goed de stuipen op het lijf jaagt, als je 'm plotseling 's nachts opzet. Een taakje die je Robin Carolan wel mee kan geven. Met een orkest van 60 strijkers kan er ook een hoop gekrijst en gepiept worden. Indrukwekkend is het koor dat hun onderbuik laat gorgelen om zo laag mogelijke klanken op te wekken. Een onheilspellend geheel - precies wat je wil, toch? (Stef Mul)

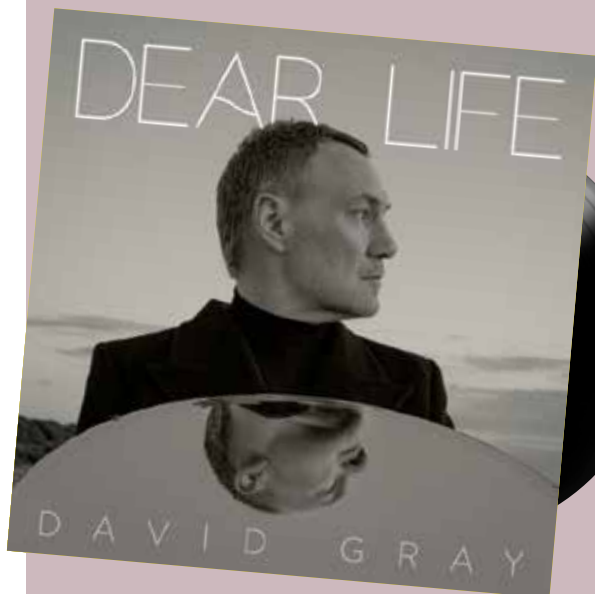
CENTRAL CEE 👍

Can't Rush Greatness (Sony Music)

Waar de Britten nooit hun invloedssfeer in de rock en punk hebben verloren, al een aantal jaren de jazz naar nieuwe hoogtes (en grote

podia) weten te katapulteren, zijn ze inmiddels ook echt toonaangevend in het, normaliter toch super-Amerikaanse, hiphop emperium. Ik durf zelfs voorzichtig te stellen dat de Nederlandse jongens en meiden zich meer laten inspireren door wat er in de straten van de grauwe Londense en andere buitenwijken wordt uitgespookt, dan menig Amerikaanse tegenhanger - inclusief de drang om messen op zak te hebben, jammer

LUISTERTRIP

DAVID GRAY

Dear Life

(Konkurrent/Laugh A Minute)

Het heeft welgeteld een kleine 4 jaar geduurd voordat de 56-jarige Brit met een nieuwe verzameling aan muzikale kunst kwam, maar nu is het dan eindelijk zo ver. Sinds het in 2021 uitgebrachte Skellig, dat vooral sfeer en rustige noten bracht, is er nu Dear Life. Een album wat volgens David Gray gaat over uitdagende levenssituaties, crisis, donkere momenten en ook gebeurtenissen die vragen om gevierd te worden. Dear Life is een bijzondere verzameling van 13 nummers waarop zelfs Gray's dochter Florence in backing vocals voorziet. Waar tracks als Sunlight On Water en The First Stone je meenemen naar die donkere momenten en ruimte creëren voor reflectie, zo zijn er ook de meer up-beat nummers als Singing For The Pharaoh en The Messenger die lichtheid brengen. Dear Life zou haast gezien kunnen worden als een verzamelplaat waarop de welbekende sound van Gray de blauwdruk vormt tussen de nieuwe klanken door. In bijzonder, het nummer Acceptance, waarin de feel van het album White Ladder als een herboren echo je oren binnensluipt en je automatisch terug doet denken aan toen. Dear Life. 13 tracks, waarvan 2 exclusieve bonus tracks te vinden zijn op cd. Op 09 en 10 April staat Gray in Carré, Amsterdam. (Linda Rettenwander)

genoeg... UK rap, met al die vette invloeden uit de dub, jungle en grime, komt met een bepaalde aanstekelijke energie en verwaandheid. Hun rijmschema's dansen over de beat heen, durven deze uit te dagen door kicks en snares over te slaan. Toch kon Central Cee het niet laten zich ook te willen meten met US-rappers zoals 21 Savage en Lil Baby, rappend wie hij wel niet was geweest als hij in Oakland of North Carolina was opgegroeid. Een klein calimero-complexje? 'The price go up when it's USD', rapt 21. Als Central Cee en consorten (Skepta, Dave, ze doen allemaal mee) deze lijn doorzetten, vraag ik me af hoe lang dit nog zo is... (Stef Mul)

RICHARD DAWSON 👍 **End Of The Middle** (V2/Domino)

De Britse folkmuzikant Richard Dawson is in de eerste plaats een verteller van verhalen, die hij tot leven wekt met zijn onorthodoxe gitaarspel en priemende stemgeluid. Hoewel

hij op zijn vorige albums grote maatschappelijke thema's aansneed, keerde hij voor End of the Middle terug naar de basis, met ingetogen instrumentatie en teksten over het huiselijke. Zo zingt hij op Gondola over een oma die tot het pijnlijke besef komt dat ze niet alles uit haar leven heeft gehaald, terwijl ze naar geestdodende spelshows kijkt ("Box number 17 is opened to reveal / A wound that's never healed"). Op Polytunnel, een ode aan gemeenschap en familie, beschrijft hij hoe hij systematisch in een volkstuinje werkt. Tegelijkertijd gaat onder de oppervlakte van deze kneuterigheid een thema van vergankelijkheid schuil. Zo beweegt hij subtiel tussen de grenzen van comfort en melancholie. Het einde van het midden is immers het begin van het einde. (Laurence Tanamal)

DELIVERY 👍 **Force Majeure** (PIAS/Heavenly)

Met een verdeling van de zang over de verschillende bandleden en muzikale inbreng van alle bandleden is Force Majeure dynamisch. Delivery, een product van de levendige muziekscene in

Melbourne (Amyl and the Sniffers, King Gizzard, Tropical Fuck Storm), weet een aanstekelijk garage punk-geluid te combineren met sterk muzikaal vakmanschap. Dit komt naar voren in het snelle gitaarwerk op Digging the Hole, het sterke drumwerk op What for?, en de goede baslijnen op Deadlines en Operating at a Loss. De catchy garagepunk, in combinatie met afwisselende zang van koppel Rebecca Allen en James Lynch, maakt van Force Majeure een sterk, veelzijdig album dat geen seconde verveelt. Delivery is een band die nog buiten de lokale scene moet doorbreken, maar past perfect in de golf van nieuwe talentvolle Australische bands die de laatste jaren onze platencollecties zijn binnengedrongen. (Nijs Flesseman)

LUISTERTRIP

HORSEGIRL **Phonetics On And On** (Beggars)

Met hun tweede album Phonetics On and On bewijst het indierocktrio uit Chicago dat ze niet alleen groots en luidruchtig kunnen debuteren (zoals in 2022), maar ook kwetsbaarheid kunnen omarmen. Horsegirl bouwt voort op hun rauwe energie en voegt een nieuwe dimensie toe aan hun muziek met instrumenten als violen, synths en zelfs gamelanklanken. Lead single 2468, geïnspireerd op een kinderliedje, is een perfecte illustratie van hun experimenteerdrijf. Het nummer combineert viool en stuwende percussie en dat werkt ontzettend goed. Geschreven en vormgegeven in de studio, laat het de kracht zien van improvisatie en onverwachte wendingen. Met Phonetics On and On bewijst Horsegirl dat hun sound niet in één hokje past. Of je het nu jangle pop, folk of iets heel anders noemt, één ding is zeker: dit album zit vol aanstekelijke nummers die je blijven verrassen. (Lotte Hurkens)

FRANZ FERDINAND
The Human Fear
(V2/Domino)

Op Franz Ferdinands laatste verzamelaar stonden al twee nieuwe nummers. Nu is er na zeven jaar wachten weer een nieuw album. Het werk ligt in de lijn van de vorige albums. Het is intussen ruim 20 jaar geleden dat de Schotse groep hun titelloze debuut uitbracht. Giga-hit Take Me Out uit deze beginjaren wordt nog steeds veel op de radio gedraaid. De nieuwe nummers klinken zowel vertrouwd als fris. Veel songs gaan over relaties en de spanning die menselijke contact teweeg brengt. Volgens zanger Alex Kapranos herinnert angst ons eraan dat we leven en heeft die spanning ook een bepaalde aantrekkingskracht. Hij spoort aan gewoon de eerste stap te zetten. Als openingstrack is niet voor niets voor Audacious (Gedurfd) gekozen. De Schotse groep heeft bij het ouder worden zijn jeugdige energie niet verloren en ook niet het vleugje melancholie dat de songs kleurt. In Black Eyelashes zijn dromerige oosterse klanken te horen. Kapranos gaat terug naar zijn Griekse wortels. Franz Ferdinand heeft een afwisselend album uitgebracht waarop soms rockende gitaren en soms catchy keyboard-riffs de boventoon voeren. (Rosanne de Boer)

GRAND *CRU*

CHILDISH GAMBINO

Atavista

(Sony Music)

De multi-getalenteerde Donald Glover heeft zijn creatieve veelzijdigheid ondertussen laten zien met acteren en regisseren. Onder de naam Childish Gambino bracht hij meerdere albums uit en vond hij ook succes als muzikant. Toen hij in 2020 uit het niets het cryptische vierde studioalbum 3.15.20 uitbracht, waren fans dan ook een beetje in de war: op 2 nummers na hadden de nummers timestamps als titels en was de albumcover volledig wit. Ondanks de positieve reacties was Glover zelf kritisch op de incomplete uitvoering van het album en kreeg het 4 jaar later een uitgewerkte re-release met de titel Atavista. Elementen uit diverse genres, waaronder neo-soul, hiphop, funk en r&b, tonen Childish Gambino's muzikale creativiteit en diversiteit, waarbij elk nummer de aandacht van de luisteraar blijft opeisen. Soms mist het wellicht wat bindmiddel, zoals een overkoepelend concept, om het uitgebreide assortiment aan invloeden bij elkaar te houden als één geheel, maar het is ontegenzeggelijk een interessante luisterervaring. Met het einde van zijn muzikale zoektocht onder zijn huidige naam in zicht, voelt het fijn om nog even verwend te worden met een experimenteel bombardement, vol passie waar en liefde. Donald Glovers liefde voor het maken van muziek spat er simpelweg vanaf. De update voelt ook echt als een opwaardering en maakt deze plaat des te meer het luisteren waard! (Ruben de Melker)

GUIDED BY VOICES

Universe Room

En daaristie dan, nummer 41, getiteld Universe Room, Maar het kunnen er as we speak ook 44 zijn... Je zou denken dat GBV (debuutalbum Devil Between My Toes verscheen in 1987) zich met zo'n productie in de voet schiet. Maar niets ervan, zelfs een mindere plaat van de indierockband uit Dayton, Ohio – met onverminderd aanstekelijke, korte popsongs - is altijd nog beter dan het gros van de albums dat verschijnt. Waanzinnig knap. Ook veelzeggend: het gerucht gaat dat meer dan vijftig musici hebben bijgedragen aan het gezelschap rond frontman Robert Pollard. (Cees Visser)

HARAKIRI FOR THE SKY

Scorched Earth

Harakiri For The Sky is een tweemansband uit het Oostenrijkse Salzburg bestaande uit multi-instrumentalist M.S. en zanger J.J. De titel van het vijfde album Scorched Earth (verschroeide aarde) is metaforisch voor de depressieve post blackmetal van Harakiri For The Sky en de wanhoopsdrive op de rauwe strot van J.J. In tekst en muziek belicht de band de desolate zelfkant van het leven, maar laat in melodie en sferische passages ook verfijnde ruimte voor hoop en verlichting. (Menno Valk)

HEARTWORMS

Glutton For Punishment

(Speedy Wunderground)

Met een mix van elektronische pop, goth, post-punk en new wave is Glutton for Punishment een sterk en gedurfd debuutalbum van de Londense Jojo Orme. De titel is een verwijzing naar haar traumatische jeugd, waar straf altijd op de loer lag. De teksten gaan over deze trauma's, haar ontsnapping toen ze op haar 14e uit huis vluchtte, en sexismen in de muziekindustrie. Bij haar wens om producer te worden stuitte Orme op een weerbarstige mannenwereld, waar ze ondanks haar talent niet werd geaccepteerd. Haar inzicht in geluid leidt wel in samenwerking met producer Dan Carey (Fontaines D.C / Kae Tempest / Black Midi) tot een hoogwaardige productie. Hoogtepunten zijn 'Jacked', een donkere psychedelische dreun, en het dynamische 'Warplane', waarop Orme's fascinatie met Spitfires naar voren komt. Net als met haar teksten gaat Orme ook met haar stem alle kanten op en ze vliegt af en toe lekker uit de bocht. (Nijs Flesseman)

JONATHAN HULTEN

Eyes Of The Living Night

(V2/Kscope)

Jonathan Hulten was 15 jaar lang lead gitarist bij de Zweedse gothic metal band Tribulation. Dat hij niet vastzit aan een enkel genre, bewijst hij voor de derde keer met de

LUISTERTRIP

JAMES BRANDON LEWIS

Apple Cores

(Anti-)

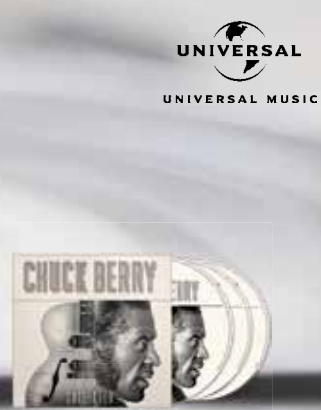
Apple Cores van tenorsaxofonist James Brandon Lewis (NY), is een opvallend jazzalbum. Live in de studio opgenomen en daar in twee sessies volledig spontaan en geïmproviseerd tot stand gekomen. De muziek was er zagezegd eerder dan de titels van de nummers... Opvallend is de klank van het album. Dat geldt vooral voor de drums van Warren Wolf, die hard zijn opgenomen, met name de snare. Zijn slagwerk staat vooraan in de mix en is dus prominent aanwezig. Lewis doet overigens zijn uiterste best ervoor te zorgen dat hij óók goed hoorbaar is. Met een understatement: dat is goed gelukt... Samen met de inbreng van bassist Luke Stewart ontstaat zo een levendige sound met veel dynamiek. Soms horen we recht-op-en-neer saxgeweld (Five Spots to Caravan), soms loom wankelende muziek, die klinkt als een kameel die door de woestijn sjokt. Prince Eugene is een bluesy jazztune, met als opvallende aanwezige de mbira (duimpiano) uit Zimbabwe. Niet verwonderlijk heeft het nummer dezelfde uitstraling als het nummer Camels, van het album iDreamer van de Leidse saxofonist Bart Wirtz. Apple Cores is een boeiend album voor jazzfans die zich graag laten verrassen. Juli 2025 speelt het James Brandon Lewis Trio in het Tilburgse Paradox. (Fons Delemarre)

INHALER
Open Wide
 (Polydor)

Sinds 2018 timmert Inhaler met een mokerhamer aan de muzikale weg. Noem het gerust een snelweg want de albums volgen elkaar wederom binnen 2 jaar op. De band met de zoon van die bekende Ierse zanger (Bono) is reeds in 2012 opgericht, maar pas sinds 2018 succesvol in de hitlijsten. Open Wide, het derde album van het viertal uit Dublin, is geproduceerd door Kid Harpoon (o.a. bekend van zijn werk met Harry Styles en Miley Cyrus). Hij laat het album sprankelend en fris klinken. De fraaie baslijnen van bassist Robert Keating hebben (terecht) een prominente plek in de mix. De gitaarpop waar de

band op het nieuwe album mee voor de dag komt is wederom uitermate radiovriendelijk en van hoog niveau. Nummers als A Question Of Time, Eddie In The Darkness en (mijn favoriet tot dusver) Your House (met die fijne achtergrondzang) doen verlangen naar het voorjaar en het aankomende festivalseizoen. Ik zal er niet te lang bijilstaan dat het stemgeluid van Elijah Hewson raakvlakken heeft met dat van zijn pa, waardoor enige vergelijking met U2 zal blijven bestaan. Hiermee doet de band echter overduidelijk tekort. Inhaler slaagt er opnieuw in om een album vol juweeltjes uit te brengen waarmee ze de aankomende tour als headliner in de grotere zalen van Europa en Japan zullen spelen. (Said Ait Abbou)

COMING SOON!

Music On Vinyl®

Ontdek de iconische verzamelalbums van onze Collected serie

release van *Eyes Of The Living Night*. Hulten ontpopt zich als singer-songwriter met muziek die hij zelf beschrijft al Ambient Dream-grunge: een soort mix van folk, rock en pop. Je treft verrassend veel toetsenwerk aan, en da's best opvallend bij iemand die jarenlang zijn geld verdiende met stevig gitaarwerk. Echt zo'n plaat die je als behang bij de afwas kan opzetten, maar die eigenlijk intensieve luisterbeurten verdient omdat je dan telkens nieuwe ontdekkingen doet. De composities zijn erg gelaagd. Je krijgt twaalf juweeltjes voor je geld. Elk nummer is even smaakvol vormgegeven en alles klinkt als een klok. De thema's die hij behandelt zijn allemaal even zwaar en donker, maar gek genoeg word ik tóch vrolijk van deze muziek. Hats off, mister Hulten! (Gert van Engelenburg)

TIM KNOL & BLUE GRASS BOOGIEMEN 🍷

Ride Again

(Excelsior)

In 2019 maakte Tim Knol de eerste lp met Blue Grass Boogiemen: *Happy Hour*. De plaat was zo succesvol dat deze binnenkwam op plaats 1 van de Nationale Vinyl Top 33 mét de Boogiemen. Dit Hollandse americana-kwartet behoort tot de favorieten van Chris Hillman (Byrds, Flying Burrito Brothers) en Byron Berline (Country Gazette, etc.), waarvan dus akte! *Ride Again*, de naam zegt het al, staat dan ook gepland als nieuwe plaat én als aankondiging van de tour van Tim en de zijnen. Tim en Boogie-man Arnold schreven een aantal songs, variërend van uptempo bluegrass tot ballads, waarbij er ook uitstapjes zijn naar cajun en rockabilly. De openingssong *Not So Precious Memories* is een klassieke tearjerker, die meteen de toon zet. Wat volgt brengt de luisteraar linea recta naar the Wild West. Geniet van *Waltz Through The Night*, *Shooting Words*, *I Think It's Time*, of *Sam*, Tims eigen klassieker in een "western coat". Een plaat die blijft boeien van het begin tot het eind! (Koos Schulte)

LARKIN POE 🍷

Bloom

(V2/Tricki Woo Records)

De zussen Rebecca en Mega Lovell vormen het kloppende hart van deze uit Atlanta afkomstige rootsrockband, met *Bloom* toe aan het achtste album.

De elf songs kwamen uit hun koker, geschreven in nauwe samenwerking met co-producer Tyler Bryant; die liedjes zijn te situeren in de stevige southern rock met hier en daar wat country invloeden. Openingsnummer *Mockingbird* zet met dat geweldige refrein de toon en behoort onmiddellijk tot de top liedjes, maar laat je ook overrompelen door het minstens net zo lekkere *Easy Love Pt.1*, de slepende rock ballads *Little Bit*, *You Are The River* en *Easy Love Pt.2*, het opzweepende, tegen hardrock aan schurkende *Nowhere Fast* en het machtige *If God Was A Woman*. Ondanks dat de

LUISTERTRIP

MARIBOU STATE **Hallucinating Love** **(PIAS/Ninja Tune)**

De nog piepjonge Nederlandse-Soedanese soulvolle zangeres Gaidaa schitterde al in haar samenwerking met Moby op zijn album van vorig jaar - het nummer *Transit*. Nu doet ze dat ook op *Hallucinating Love*, het nieuwe album van het Britse Maribou State. Het elektronische producersduo (Chris Davids en Liam Ivory) timmert al sinds 2011 aan de weg en is de muzikale evenknie van het bekendere Jungle. Dat dit volkomen onterecht is, moge duidelijk zijn. Maribou State deed remixen voor onder andere Fat Boy Slim en Lana Del Rey, stond op het alom bekende Glastonbury Festival en deed natuurlijk ons vaderlandse *Down The Rabbit Hole* aan. Na een flinke handvol EP's en twee langspelers - *Portraits* (2015) en *Kingdoms in Colour* (2018) - is daar eindelijk volledig nieuw studiowerk. Het geluid van Maribou State typeert zich door de organische, soulvolle downtempo electro. Het is natuurlijk een beproefd recept, maar het vocaal opgeluisterd door een keur aan gastvocalisten: North Downs, Andreyana Triana, Holly Walker, die eveneens op de voorganger van de partij was, en dus onze eigen Gaidaa. Eko's, Blackoak, *Dance on the World* en *Bloom* zijn de prijsnummers waarmee het succes van hun laatste plaat op een succesvolle wijze wordt geëvenaard. Dat betekent dat de liefhebber gewoon kan uitzien naar het optreden van Maribou State in de hoofdstedelijke Melkweg eind januari. En de ongetwijfeld vele festivals die zullen volgen... (Jeroen van der Vring)

JASPER STEVERLINCK

The Healing

(Sony Music)

De Belgische singer-songwriter Jasper Steverlinck betovert met een uiterst persoonlijke plaat, *The Healing*, waarin zijn diepste zielenroerselen van de afgelopen jaren openhartig bezingt, met een ingetogen, wonderschone muzikale begeleiding. De voormalige frontman van de band Arid pakt je vanaf prachtopener *Nashville Tears* direct bij je gretige kladden en laat niet meer los. Hij biedt een sfeervol ego-kijkje in de keuken van de worstelende mens, zonder pathetiek.

Gezongen met een stem die een en al urgentie

uitdrukt. Wie zich openstelt en nieuwsgierig is naar het verhaal achter deze plaat, luistert met een gevoel dat stappen verder gaat dan empathie. Het is een prachtige ervaring. (Hans van der Maas)

RENS, JAÏR & OME UNCLE

Vlammenzee

(Concerto Records)

Wie de afgelopen jaren een ronde maakte langs de leukste Nederlandse festivals, kon niet om ze heen. Van de kelder van Noorderslag tot de festivalweides van Into The Great Wide Open: overall lieten de raaskallende rascals Rens, Jaïr & Ome Uncle de grond sidderen onder het gespring en gemosh van een hysterisch publiek en het, zo mogelijk nog extatischer, drietal musici. Van god los, deze drie vrienden. De livereputatie hebben ze ruimschoots verdiend, maar hoe vertaalt zoveel vuur zich naar een plaat? Hun eerste twee digitale releases waren kort maar krachtig, als een duidelijke extensie van hun shows. Op *Vlammenzee* laat RJO horen echt een langspeler te kunnen vullen. Hun eigenzinnige mix van hiphop, aangelengd met elektronische speeltjes en hier en daar wat punky energie, is tot volle wasdom gekomen. Opener *Kaviaar* en afsluiter *Sluitingstijd* (met Leeroy van Zwart Licht) maken het album mooi rond met hun lijkige, ijzeren Dilla grooves en hoekige Cash Money Records keys. Daartussen hoor je alle smaken die RJO in de keuken hebben liggen. *Hyperspeed* op *Zo Licht Als Een Veertje*, experimenteel op *Toen Ik Nog Een Jongen Was* en poppy op *Aardbei en Vanille*. *Vlammenzee* is voor de art, bars en de obsessie met muziek, om de boys maar even te parafraseren. (Stef Mul)

Kom de boys live de boel op stelten te zien zetten tijdens de speciale release party in Concerto Amsterdam. Pre-order de plaat, en ze gaan 'm ook nog voor je signeren. Zo zijn ze wel.

bouwstenen zeer bekend zijn, biedt dit nieuwe Larkin Poe-album veel luisterplezier en wordt het cv van de dames nog imposanter dan het al was. Verplichte kost! (Joop van Rossem)

LAST TRAIN

III
(PIAS)

Er zullen niet veel bands zijn die de openingsact waren voor zowel Muse als Johnny Hallyday, maar het Frans Last Train deed het en kon ook nog eens de goedkeuring

van beide iconen wegdragen. Getuige de titel van hun nieuwe plaat beschouwen ze hun vorige, de samenwerking met Fabien Cali, niet echt als een groeps LP, wat begrijpelijk is, aangezien die ook qua sound uit de toon viel met hun eerste twee albums. III gaat verder op de snoeiharde rock-voet waar ze ooit mee gestart zijn, ondanks dat de eerste tonen van opener Home de luisteraar nog heel even op het verkeerde been zet. Vanaf dan is het beuken geblazen, met een aan de beste dagen van Green Day herinnerende gitaarsound. Niet voor niks kondigde Last Train al aan dat woede vanwege het feit dat er lange tijd niet opgetreden kon worden de belangrijkste energiebron was en dat is tot en met slotnummer I Hate You goed te horen. Een bonk energie waar weinig weerstand tegen is. (Jurgen Vreugdenhil)

RICK DE LEEUW

**Het Komt Allemaal Goed
(Eigen Beheer)**

Voor zijn vijfde soloalbum heeft Rick de Leeuw zich laten inspireren door twaalf schilderijen van de Phoebus Foundation in Vlaanderen met als resultaat een

prima album waarvan de titel een knipoog is naar het Tröckener Kecks nummer Het Komt Nooit Meer Goed. De nummers variëren van uitermate geschikt om mee te vallen in het café van tante Leen tot nummers die op een Tröckener Kecks album niet hadden misstaan, met de altijd uit duizenden herkenbare zang van De Leeuw en her en der subtiele Americana invloeden. Bij het lekker in het gehoor liggende Klaar voor de Toekomst heb je het gevoel het nummer al jaren te kennen en Liefde is Mogen is het mooiste nummer, een prachtig breekbaar nummer. Dit is een goed stel nummers hoor, dat zeker tijdens live-uitvoeringen goed tot zijn recht zal komen. Om het helemaal af te maken zit er bij de vinyl-versie een boekje met teksten en afdrukken van de 12 schilderijen. (Joost van Loo)

HANNAH MAE **Rode Draad**

Tuurlijk: er zijn inmiddels meer en meer Nederlandse dames in de popmuziek die iets te melden hebben en dat is

maar goed ook. Maar Hannah Mae doet er ook echt

LUISTERTRIP

SQUID

Cowards

(V2/Warp)

De muziek van Squid is bij uitstek muziek waar je niet te lang over moet lullen, maar die je moet voelen en ervaren. Ik zal toch een poging wagen. Squid is afkomstig uit het Engelse Bristol en geeft aan beïnvloed te zijn door de Duitse band NEU! en het Britse This Heat. Krautrock, Post-Punk en experimentele Rock zijn dan ook termen waaraan je kunt denken als je deze derde schijf van de heren op je platenspeler legt. Singles Crispy Skin en Building 650 waren al een voorproefje van het muzikale avontuur waarin je beland als je Cowards de eerste keer in zijn geheel op je koptelefoon beluisterd. De creatieve composities en onheilspellende teksten laten je op het puntje van je stoel zitten. Zo levert The Ruisi Quartet, dat viool en cello speelt, een bijdrage aan het toch al rijkelijk gearrangeerde album. Hoogtepunt is het titelnummer Cowards, dat doet denken aan Radiohead ten tijde van Kid A - iets waar je als band toch best trots op mag zijn. Maar door het onverwachte gebruik van blaasinstrumenten is het ook gewoon ontegenzeggelijk Squid. Nog niet overtuigd? Kijk vooral ook eens naar de analyse van Justin Hawkins (zanger van de The Darkness) op youtube die mooi omschrijft hoe knap en goed de muziek van Squid in elkaar steekt. (Said Ait Abbou)

TEDDY SWIMS

I've Tried Everything But Therapy Pt.2 (Warner)

Een van de grote verrassingen van het afgelopen jaar, Teddy Swims, komt met zijn nieuwe plaat. Vaak volgt na een groots debuut een minder vervolg, maar al bij de eerste tonen swingt dit album de pan uit. Het is mij niet helemaal duidelijk wat hij allemaal heeft geprobeerd, maar misschien moet hij maar eens gaan accepteren dat muziek zijn therapie is. De plaat opent met Not Your Man, een uptempo, dansbaar nummer. Net als Funeral, trouwens, in tegenstelling tot wat de songtitel doet vermoeden. Daarna kun je bijkomen met Your Kind of Crazy, een echt soulnummer met een krachtig achtergrondkoor. Bad Dreams, al eerder uitgebracht, is het echte popliedje. Hierna zoekt Teddy in Are You Even Real (met gastbijdrage van Giveon) en Black and White (featuring Muni Long) de samenwerking met andere muzikanten op. Dan volgt Northern Lights, een prachtig ingetogen nummer, misschien wel het mooiste nummer van de plaat. Guilty is juist weer een poppy liedje, It Ain't Easy een mooi tussendoortje, en dan volgt een pareltje: If You Ever Change Your Mind, een heerlijk luisternummer, een klein en intiem liefdesliedje. Als je bijna wegdroomt, komt She Got Me (met Coco Jones & rapper GloRilla) met een harde knal uit de hoek en ben je weer helemaal wakker. Na al dat lekkers, eindigt hij met She Loves the Rain, een mooie afsluiter waar alles in zit dat deze plaat zo mooi maakt. Eigenlijk is deze therapiesessie nog geslaagder dan de eerste. Laten we hopen dat hij hierna al zijn sores nog niet heeft opgelost en er een derde mag volgen. (Jurriën van Rheede)

iets mee: de huidige generatie jonge meiden zal zich meer dan ooit herkennen in deze persoonlijke teksten en melodieën van Hannah Mae. Dikke hits als Wat Wil Je Van Mij en Ik Wil Dat Je Liegt (Susan en Freek), Waterdicht (Davina Michelle) zal iedereen kunnen waarderen; de overige tracks zeggen echter meer (luister naar Als Jij Me Nu Kon Zien, Je Kleine Meisje) over Hannah Mae, de huidige tijd en hoe het is om op te groeien in een onzekere tijd. (Jasper Koot)

MALL RAT **Light Hit My Face Like A Straight Right**

Mallrat is het alter ego van Grace Shaw, opererend vanuit Brisbane, Australië.

Haar tweede album gaat ook vooral over de connectie met thuis, nadat ze de afgelopen tijd over de wereld toerde. Hoewel genoemd naar een oud punknummer van The Orwells, beweegt ze zich toch vooral in de grenszone tussen indie pop en R&B, waarbij ze vooral door een verrassend experimentele productie een geheel eigen geluid weet neer te zetten. (Jurgen Vreugdenhil)

SHAWN MENDES

Shawn

Twee jaar geleden kwam Shawn Mendes tot de moeilijke beslissing om een lopende wereldtournee vroegtijdig af te breken vanwege mentale gezondheidsproblemen. In de periode erna nam hij meer tijd voor zichzelf en ontstond zijn nieuwe album, die als titel alleen zijn voornaam heeft gekregen. Waar hij op voorgaande albums zichzelf etaleerde als het commerciële popidool (met gillende tienermeisjes als gevolg) hoor je op deze plaat een jongen van 26 die opzoek is naar zichzelf en daarbij in eigen tempo zijn seksualiteit probeert te ontdekken. Bij die zoektocht hoort het geluid van folkpop in een akoestische sfeer en zorgt voor Shawn Mendes in de puurste vorm die je ooit gehoord hebt. Hoewel ik Shawn's eerdere werk beter vind, hoor ik op deze plaat toch wel wat liedjes terug waar ik enthousiast van word. De zoveelste Hallelujah cover van Leonard Cohen hoort daar zeker niet bij, maar Why Why Why, That's The Dream en Heart Of Gold zal ik zeker vaker door mijn speakers laten galmen. (Stef Ketelaar)

ELA MINUS 🍷

Día

(V2/Domino)

Het levenspad van de in Bogota, Colombia geboren Ela Minus (geboren als Gabriela Jimeno Caldas) is behoorlijk interessant. In haar jeugd drumde ze

in punkbands, om later in de VS jazz drum te gaan studeren en uiteindelijk te eindigen als synthesizer ontwerper en bouwer. Op haar dertigste debuteerde ze pas met een eigen album, en nu, vijf jaar later, volgt de opvolger. De nummers zijn opgebouwd rondom haar eigen synthesizers, maar zeker in nummers als I Want To Be Better zijn de schaduwen van haar

punkverleden nog hoorbaar. Een enkel nummer wordt in het Spaans gezongen, maar over het algemeen is Engels de voertaal, zij het met een herkenbaar accent. Daar waar debuteerde Acts Of Rebellion vooral politiek geladen was, is Día meer naar binnen gericht en verhaalt het over persoonlijke belevenissen in leven en liefde. De energie van punk, de techniek van jazz en het elektronische geluid van synthesizer, dat is het unieke geluid van Ela Minus. (Jurgen Vreugdenhil)

MOGWAI 🍷

The Bad Fire

(PIAS/Rock Action)

Zonder woorden zoveel zeggen. Mogwai beheerst die kunst als geen ander. Ook The Bad Fire – het elfde album; soundtracks voor films en tv-series

tellen niet mee – van de Schotse postrockband weet te ontroeren en beroeren. Niets nieuws op de draaitafel evenwel. Want melancholische intensiteit, gitaarklanken die samensmelten met dromerige synths, terwijl de ene atmosferische laag over de andere buitelt. Het album is andermaal een omlijsting voor zowel rust als chaos en bewijst wederom dat Mogwai het vermogen heeft luisteraars diep te raken. (Cees Visser)

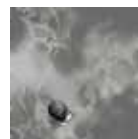

PRISON

Downstate

Zo af en toe komen er albums voorbij waarvan je denkt, hoe ga ik dit omschrijven. Downstate is zo'n album. Het begint met

minuten feedback om daarna te muteren in een Stooges/MC5 achtige jam. Vervolgens springt het al jammend van de hak op de tak met abrupte of snuggere (hun woorden) overgangen. Gitaargeoriënteerde bluesy, experimentele, jazzy of psychedelische jams. Het doet mij denken Cubist Blues en Jimmy Bell's Still in Town op anabole steroïden. Intrigerend in één dag opgenomen album. (Marcel van Vliet)

RATS ON RAFTS

Deep Below

De Rotterdamse band Rats On Rafts, die in 2005 werd opgericht, lijkt zwaar beïnvloed door de jaren tachtig. Ze

hebben smaken van The Cure, Cocteau Twins en Joy Division samengevoegd en er een eigenzinnige cocktail van gebrouwen. Het is inmiddels hun vierde album en ze zijn van veelbelovend gegroeid naar talentvol. Dit album werd opgenomen op een eenvoudig en analoog opnameapparaat in hun oefenruimte. De verrassing is niet minder, een verslavend geheel waar je geen genoeg van kan krijgen. Mooi. (Erik Mundt)

CYMANDE
Renascence
(BMG)

Your typical underdog story... Een band die nooit de liefde en waardering kreeg die hen toekwam. Wiens leden, immigranten uit de Cariben, opgroeiden vol ontberingen maar die juist blijdschap en hoop verspreidden. Racisme hield hen lange tijd tegen, politieke onrust in de UK gooide alle glazen in net toen het leek te kunnen lukken - net als The Real Thing trouwens, die andere zwarte groep uit Engeland die nooit tot volle wasdom heeft kunnen komen. Hun platen waren dan ook lange tijd onvindbaar, hooguit te horen via korte samples op hiphop klassiekers van The Fugees, Wu-Tang Clan en De La Soul of in de collecties van de trotse platenkolonisten. Kortom: het is echt zo'n type band waarvan je niet wist dat je ze al kende. Hun muziek, de bouwstenen van hiphop, house en UK garage. De laatste jaren hebben ze de troon kunnen terugwinnen - of beter gezegd: eindelijk geclaimd. Eerst aan de hand van de documentaire Getting It Back: The Story of Cymande (tip: kijk ook Everything - The Real Thing Story); nu met een gloednieuwe plaat. Op Renascence hoor je een groep muzikanten in hun renaissance. De percussie lijkt op Chasing an Empty Dream de draad op te pakken waar Sheshamani 'm op Promised Heights (een veelzeggende titel achteraf bezien) achterliet. Oudgedienden Patrick Patterson en Steve Scipio leiden de boel nog steeds. Nieuwbakken zanger Raymond Simpson heeft een heerlijke strot, zeker in de langzamere jams (luister maar naar Road To Zion). De jeugd komt ook langs om hun respect te tonen, in de vorm van zangeres Celeste. Die belofde hoogtes worden vooral bereikt op de spirituele songs, zoals het jazzy Coltrane en I Wanna Know. Het is te laat om de eeuwige belofte echt in te lossen. Maar de duif vliegt weer, klaar om liefde en vrijheid te verspreiden over de wereld. (Stef Mul)

RIVERSIDE 👍 **Live ID.**

(Sony Music)

Nadat het Poolse Riverside het verlies van gitarist Piotr Grudzinski in 2016 had verwerkt middels het neerslachtige Wasteland uit 2018, verscheen in 2023 het

opgewektere album ID.Entity. Dit bleek de terugkeer naar de frivolere progrock die de band daarvoor al zorgvuldig ontwikkeld had. De release van ID.Entity werd gevolgd door een uitgebreide wereldtournee welke nu is vastgelegd voor de eeuwigheid. Natuurlijk staat het laatst verschenen album redelijk centraal op de setlist middels favorieten als Friend or Foe, Self-Aware en Place Where I Belong maar ook andere fan favorieten worden niet vergeten. Zo krijgen we bijvoorbeeld overrompelende uitvoeringen van Egoist Hedonist, Landmine Blast en Conceiving You. Dit alles wordt zeer overtuigend en vol enthousiasme gebracht door deze rasmusmuzikanten. Als je dan ook nog weet dat het geheel is voorzien van een strakke en glasheldere productie dan weet de echte progrock fan meer dan genoeg. Dit is genieten met een grote G, verplichte kost! (Emiel Schuurman)

MYLES SMITH 👍

A Minute

(Sony Music)

De nummers op de tweede EP van Myles Smith, A Minute, klinken als bekend in

de oren. Drie singles van deze plaat zijn dan ook veel te horen op de verschillende radiostations. De prettige in het gehoor liggende stem van Myles Smith tezamen met de uitgeknipte arrangementen brengen een combinatie van Americana en pop. Stargazing (de single met 620 miljoen streams), afkomstig van de EP, laat zien dat Myles Smith zijn naam in popland reeds heeft gevestigd. (Cornelis Groot)

ROSE CITY BAND

Sol Y Sombra

The Rose City Band is een vijf man sterke band die zich al vier albums lang begeeft in het americana en countryrock

genre. Dat doet de groep rond frontman Ripley Johnson op deze vijfde langspeler dunnetjes over, waarbij de pedalsteelgitaar van Barry Walker een belangrijke rol speelt. Per saldo levert dat een tiental prima klinkende songs op met als uitschieters opener Lights On The Way, Wheels, The Walls en Radio Song. (Joop van Rossem)

LUISTERTRIP

THE VICES

Before It Might Be Done

(V2)

Hoe kom je erachter wie je wil zijn? Op Before It Might Be Done proberen The Vices hier een antwoord op te vinden. De vorige albums van de band, bestaande uit Floris Luijtelaar (zang, gitaar), Jonathan Kruijenga (orgel, gitaar), Mathijs Louwsma (drums) en Simon Bleeker (bass), waren vooral een reflectie op de gebeurtenissen in de wereld. Nu zijn persoonlijke problemen de inspiratie geweest voor deze Groningse band. Zoals het steeds beter willen doen en nooit willen stoppen. Elke keer is er weer een nieuw doel. Frontman Floris Luijtelaar daarover: "ik heb lang alleen gerend en gerend. Het was nodig om even te stoppen en te ademen. Het voelt ook alsof het voorkomt uit onze samenleving". De tien nummers op het album vormen een mooi geheel met mooie teksten. Muzikaal is het een mooie mix van Britpop, indie, Surf Rock en psychedelische blues en vooral veel speelplezier. Prijsnummers zijn het titelnummer, Gold, Wrong Ones en afsluiter van de plaat Still They Might Not Like It. The Vices neemt de luisteraar op Before It Might Be Done mee in de zoektocht naar geluk, kalmte en (zelf)acceptatie en doet dat op een zeer fijne manier! (Thijs Walhof)

DORPSSTRAAT 3

Staal op Staal

(Geertruida)

Na de twee uitstekende ep's *Bijgeloof In De Lage Landen* en *Op Onbevaren Wateren* die de band uitbracht sinds de oprichting in 2021, ligt nu het langverwachte debuutalbum van deze eigennijze Neder postpunk rockers in de schappen. Liefhebbers die de band al kennen van vorige releases weten wat ze voorgeschoteld krijgen; een originele mix van gruisige drumcomputers, vervormde synths en zang. De standaard in het nederlands gezongen teksten handelen ditmaal meer over het alledaagse leven en bestaan voornamelijk uit verschillende situaties die bij elkaar geplaatst zijn om te zien of ze één geheel konden vormen en dit werkt wonderwel! De verschillende karakters bevolken een verlaten en vervallen arbeidersstadje. Zo is daar *De Filmster* welke handelt over een aan lager wal geraakte held van het witte doek. Een arbeider die blijft volharden in het werken in de staalfabriek (*Staal Op Staal*) maar ook de artiest op de rand van de waanzin in *Dans Met Ons*. Door de intrigerende muziek die gestoeld is op het post punk tijdperk en invloeden kent uit de psychrock en die neue deutsche welle en de uitstekend geplaatste

DE TOEGIFT Kleine Auto, Grote Hot Wheel (Snowstar)

Het nieuwste album van De Toegift bouwt voort op wat we al kennen en waarderen van hun vorige werk:

poëtische teksten, subtiële arrangementen die balanceren tussen genres als folk, jazz en kleinkunst. Toch verrassen ze ook met nieuwe kanten, groei en ontwikkeling. Dit album verkent frisse geluiden, zoals het gebruik van samples op tracks als Odysseus, en introduceert het nieuwe stemgeluid van de fluitiste/zangeres, die deze keer in het Grieks zingt in plaats van in het Nederlands. Daarnaast zorgen andere thema's en nuances ervoor dat het album net een andere kleur krijgt dan hun eerdere werk. Nostalgie, rouw en liefde worden tekstueel en muzikaal diepgaand onderzocht, met als hoogtepunt de indrukwekkende track Saponaria. Deze thema's komen ook visueel terug op de albumcover, waar jaren '90 Ikea-magazines en andere jeugdreferenties uit die tijd worden verweven tot een kunstwerk dat de sfeer van het album vangt. Het zachte, poëtische karakter dat De Toegift kenmerkt, blijft overeind, maar wordt verder verrijkt. (Lotte Hurkens)

DOORNROOSJE

CONCERTEN - CLUBNACHTEN - FESTIVALS - NIJMEGEN

vr 28 feb 2025

Ramkot

ROCK

zo 02 mrt 2025

Alan Sparhawk

POP, SINGER SONGWRITER, FOLK, ROOTS

vr 21 mrt 2025

Bab L'Bluz

CHAABI, FUNK, DANCE

do 10 apr 2025

The Ex + Brader Mûsikî

ROCK, NOISE, EXPERIMENTAL, JAZZ

zo 27 apr 2025

Gnod + White Hills

ROCK, KRAUT, PSYCHEDELISCH, NOISE

ma 12 mei 2025

Bonnie "Prince" Billy

ROCK, SINGER SONGWRITER, FOLK, ROOTS

LUISTERTRIP

BARTEES STRANGE

Horror

(Beggars)

Op zijn debuut Live Forever vocht Barteet Strange al tegen vooroordelen en voor zijn artistieke vrijheid als zwarte artiest. Ook opvolger Farm to Table werd een meesterwerkje van een festivalgigant in spé. Dynamisch wisselt hij tussen soul, folk, hiphop en rock die makkelijk een arena zou platwalsen. Zo ook op Horror, de plaat waarop hij zijn angsten in de ogen durft aan te kijken. Als queer persoon van kleur, begrijpt Strange dat de wereld veel gevaren en onzekerheden herbergt. Dat hoor je er overigens niet meteen van af: daarvoor zijn opener Too Much (vol verrassende wendingen) en de daaropvolgende funkrock van Hit It Quit It (inclusief bars van Barteet's) veel te opbeurend. Horror is hoopvol. Sober lijkt voorbestemd om stadions te roeren en Baltimore zou -zeker met die huilende slide guitar- niet misstaan op een plaat van Steve Earle of Neil Young. Zo is ieder nummer om iets anders aan te prijzen. Zelfs de vreemdste eend in de bijt, het elektronische Lovers, klinkt gewoon goed. Met Lawrence Rothman (Yves Tumor, Lady Gaga) en Jack Antonoff (Bleachers) achter de knoppen, zit het geluid ook wel snor. Het wordt tijd dat Nederland Barteet's Strange op de radar krijgt! (Stef Mul)

DREAM THEATER

Parasomnia

(Sony/InsideOut)

Dream Theater is een band die vanaf begin jaren '90 is uitgegroeid tot een van de vaandel dragers van het progressive metal genre. Tegelijkertijd is het een band waarbij de fans altijd verdeeld lijken over welk aspect van de band goed is en welke niet. Het nieuwe album Parasomnia is daarom niet los te zien van de terugkeer van founding member en drummer Mike Portnoy, zeker ook omdat de communicatie rondom dit album is gegaan omtrent de terugkeer van Portnoy. De band heeft gekozen voor een conceptalbum, of in ieder geval een thematisch album. Alle teksten hebben te maken met disruptieve slaap en de muzikale thema's zijn ook verweven. Het album begint met een instrumentale ouverture waarin de muzikale thema's worden geïntroduceerd. Vanaf het tweede lied begint het echte proggeweld met vurige riffs van Petrucci en explosieve drums van Portnoy. Op het album lijkt er veel gebruik gemaakt te zijn van Petrucci's 7-string en 8-string gitaar, waardoor alles wel degelijk extra heavy klinkt. Als vanouds eindigen ze met een epic die ongeveer 20 minuten duurt. Al luisterend, genoot ik met volle teugen hoe de band meteen weer in dezelfde flow zit die ze meer dan 15 jaar geleden hadden. Dat, in combinatie met het geluid dat ze in de afgelopen jaren hebben ontwikkeld. (Willem Sloet)

TOKYO BLADE **Time Is The Fire**

Het oer-Engelse Tokyo Blade stamt uit 1983 en sloot aan in de laatste fase van de New Wave Of British Heavy Metal; een stroming die voortkwam uit de punkbeweging van de jaren zeventig en ons onder andere Iron Maiden, Saxon en Def Leppard opleverde. Time Is The Fire is het inmiddels elfde album van Tokyo Blade dat nog steeds wordt aangevoerd door oprichter Andy Boulton. Toegegeven, de heavy metal van Tokyo Blade is ouderwets, maar ook ouderwets goed. (Menno Valk)

ISABEL USHER **Astronaut**

Geboren in de UK, vroeg verhuisd naar Assen. Geen famlie van die andere Usher, maar wel begenadigd liedjesschrijver voor vele artiesten: sterren zoals Sevn Alias, Zoë Tauran en Sigourney K maakten allemaal gebruik van haar pen. Het verdienmodel van de songwriter in de tijd van streamingdiensten is echter niet meer wat het is geweest (voor een Gouden Plaat van 10 miljoen streams kan je niet eens een maandje huur betalen). Of dat de reden is om al die hits nu een keer voor zichzelf te houden, weet ik niet. Maar wat mij betreft verdient Usher nu zelf een keer een plekje in de schijnwerpers. Met zo'n staat van dienst zal het je niet verbazen dat het allemaal heerlijk catchy klinkt. Herkenbaar ook, daar het soms zoeken is naar een echt eigen geluid. Maar is dat wel eerlijk? Heeft zij niet het popgeluid mede bepaald de laatste jaren? (Stef Mul)

THE VEILS 👍 **Asphodels** **(V2)**

Ondanks dat The Veils al jaren kwaliteit leveren, is de grote wereldwijde doorbraak nooit echt gekomen. Nu leent hun muziek zich ook juist uitstekend voor de wat kleinere zalen. Het is een

band die wat stijl betreft lastig in een hokje te plaatsen is. Ergens tussen folk, soul en blues. De release van Asphodels werd onlangs voorafgegaan door de single The Ladder; een sfeervolle ballad gedragen door piano, strijkers en de fijne stem van Finn Andrews. Het is de aankondiging van een reis van negen nummers langs poëzie en emotie. Een mooi, ingetogen en kwetsbaar album, een plaat die je raakt. Advies om te beluisteren in een klein, minimaal verlichte zaal in plaats van op een grasweide in de brandende zon. (Willem de Man)

ZZZAHARA **Spiral Your Way Out**

zzzahara is een singer-songwriter, uit Los Angeles en maakte eerder deel uit van The Simps en Eyedress. Dit is hun derde album en een statement van wederopstanding. De beste manier omdat te doen is volgens zzzahara een vrij leven leiden waarin je alles doet dat god verboden heeft. Het album is gevuld met een melodieuze atmosferische mix van bedroom-pop, emo, indie rock en shoegaze. Eerlijke liedjes met fijne gitaarriffs en aanstekelijke refreintjes. Net zo kleurrijk als de hoes. (Marcel van Vliet)

LUISTERTRIP

WILCO **Hot Sun Cool Shroud** **(Sony Music)**

Hot Sun Cool Shroud, het nieuwe album van Wilco, is 'slechts' een EP. Daar kiest deze band eigenlijk nooit voor. Het is al jaren geleden dat er bonusmateriaal bij een volwaardig album (More Like The Moon bij Yankee Hotel Foxtrot of de Panthers EP bij A Ghost Is Born, red.) uitkwam. Vorig jaar verscheen Wilco's dertiende langspeler (Cousin). De liedjes daarvoor zijn tussen 2019 en 2023 opgenomen. Nu is er dus een extra EP verschenen met nieuw materiaal dat in diezelfde periode opgenomen is. Dit mini-album is sinds juni al digitaal te beluisteren, maar nu dus ook fysiek verkrijgbaar. Het moet gezegd: al zijn het slechts zes nummers, alle Wilco-facetten komen langs. Hot Sun en Annihilation zijn vintage Wilco: prachtige nummers met van die heerlijke, grensverleggende Nels Cline-ontsporingen. Livid en Inside The Bell Bones zijn instrumentaaltjes. Eerstgenoemde is ruw en uptempo, bij de tweede staan akoestische gitaren en galmende percussieve tikken juist centraal. Ice Cream een piepklein akoestisch liedje en slotstuk Say You Love Me is een Beatlesesque ballade waarbij een prachtige pianopartij wonderschoon versmelt met strijkerpartijen en fraaie zanglijnen. Kort en goed? Dit album is verplichte kost. Ook al is het 'slechts' een EP. (Dennis Dekker)

MAC MILLER

Balloonism

(Warner)

Het is inmiddels al ruim 6 jaar geleden dat muzikant Mac Miller op 26 jarige leeftijd overleed aan een drugsoverdosis. Wat begon als een rap carrière groeide uit tot iets veel groters: Mac Miller was een creatieve ziel die inspiratie uit alle hoeken haalde en samenwerkte met menig top artiesten. De laatste jaren verscheen er al een postuum album genaamd *Circles* (2021) en werden meerdere oudere titels eindelijk op streamingdiensten gezet (*Faces* en *I Love Life, Thank You*). Eigenlijk hebben liefhebbers van zijn muziek dus niet te klagen, maar toch bleven fans stiekem gefascineerd door geruchten over een collab met producer Madlib of het ondertussen beruchte *Balloonism*. Wat oorspronkelijk Mac zijn derde studioalbum zou worden, verdween destijds op de achtergrond en zou langzaam veranderen

in het album *Faces*. Zelfs Mac zelf beweerde dat hij het album niet meer had, alleen losse, soms niet afgemaakte of niet gemixte, fragmenten. Hoe kan dit album dan toch eindelijk het daglicht zien? Dit is allemaal ten dank aan een team van mensen, waaronder Thundercat en producer Taylor Graves, die alle fragmenten bij elkaar zochten en dit omtoverde naar een volwaardige luisterervaring. Ondanks alle geruchten en hype voorafgaand aan de release, stelt de plaat niet teleur. War Mac Miller door velen als een soort 'grote broer' wordt gezien, die steun biedt met zijn muziek, is dit de diepe knuffel waar je altijd al naar verlangde sinds zijn overlijden. Hoewel de abstracte hiphop met elementen van jazz en neo-soul soms zwaar en melancholisch kan voelen, is het op momenten ook hoopvol en bitterzoet. Zijn beschrijving van zijn eigen persoonlijke problematiek en de manier hoe hij verdovende middelen gebruikte om te ontsnappen -of op te stijgen als een ballon- zijn nog altijd even relateerbaar voor velen. Aan het einde van de plaat moeten we toch weer afscheid nemen van Mac, want hoe fijn dit album ook is, het was ook een voorafschaduw van zijn lot. Echter zit er ook schoonheid in het idee dat Mac Miller nog altijd een positieve invloed heeft op velen. Mensen die net zoals hijzelf soms met zichzelf in de knoop zitten, kunnen hoop en steun putten uit zijn muziek, teksten en gedachtegoed. (Ruben de Melker)

DI 11 MRT
WARHAUS

ZO 23 MRT
ICHIKO AOBA

MA 24 MRT
MATT SCHOFIELD

DO 3 APR
ONLY THE POETS

ZA 12 APR
DEAN WAREHAM

ZO 20 APR
DIZZEE RASCAL

ZA 26 APR
KAMASI WASHINGTON

WO 30 APR
SYLVIE KREUSCH

ZA 3 MEI
RHYTHM & BLUES NIGHT

MET O.A. LAURENCE JONES, GA-20 &
TOMMY CASTRO & THE PAINKILLERS

VR 9 MEI
BEN L'ONCLE SOUL

VR 9 MEI
JUNGLE BY NIGHT

DI 13 MEI
RICK WAKEMAN

WO 28 MEI
**JERRY HARRISON &
ADRIAN BELEW**

DO 29 MEI
S10

ZA 7 JUN
HEATHER NOVA

WO 18 JUN
THE HU

VR 27 JUN
MARC BROUSSARD

ZA 28 JUN
LUCINDA WILLIAMS

SPOTGRONINGEN.NL

THE WEATHER STATION Humanhood (Fat Possum)

De Canadese Tamara Lindeman heeft de wind mee met haar Weather Station sinds Ignorance uit 2021 waarmee ze een grotere bekendheid bereikte bij media en publiek. Maar met Humanhood spant ze zich niet speciaal in om haar doorbraak commercieel uit te buiten. Wat ze wel doet, is haar gemoed omzetten in vervreemdende, ontwrichtende muziek. Dat doet ze razend knap. Maar ze vraagt veel van de luisteraar. De songs op Humanhood hebben vreemde structuren. Piano, blaasinstrumenten, synths en drums en haar Joni Mitchell-achtige voordracht draaien om elkaar heen en strijden geen moment om voorrang. Hoe meer ze fluistert, hoe meer Tamara Lindeman bij je binnen komt. Af en toe verstillen de songs op een wijze die we kennen van David Sylvian. En ook wijlen Mark Hollis van Talk Talk lijkt een inspiratiebron. De zangeres laat zowel in haar teksten als in de songs duidelijk blijken dat ze, mentaal gezien, niet in de beste conditie verkeert. Behalve persoonlijke redenen zijn daar ook externe factoren zoals de klimaatverandering en de polarisatie de oorzaak van. Ze doet stevige uitspraken, maakt van haar hart geen moordkuil maar verheft daarbij niet één keer haar stem. Het is de even grillige als wonderschone muziek die haar woorden onderstreept. De titel Luistertrip waardig. (Wim Koevoet)

FKA TWIGS

Eusexua

(Warner)

'Wonder how you feel / words cannot describe / this feeling deep inside': de eerste woorden van FKA twigs op haar derde album. Ze heeft het over een gevoel van euforie zo groot dat ze het niet onder woorden kan brengen. Nouja, alleen door een nieuw woord te verzinnen: Eusexua. Betekenis? Gelukzaligheid als nooit tevoren. Geluk dat de menselijke vorm bijna overstijgt. Een compleet nieuw woord verzinnen en je album hier thematisch omheen bouwen is typisch FKA twigs. Deze eigenzinnige Jamaicaanse Brit is een artiest in de brede zin van het woord: kunstenares, model, actrice en natuurlijk muzikant. Overal is ze compleet zichzelf, zonder concessies te doen. Misschien is dit zelfs het meest evident in haar muziek. Haar avant-gardistische pop barst van de verrassingen en experimenten. Zo ook op Eusexua, haar eerste album sinds 2019. Niet alleen qua thema, maar ook qua sound. De elektronische producties zijn avontuurlijker dan ooit. Van techno-bangers als titeltrack Eusexua tot Aphex Twin-interpolaties op Sticky en gevoelige ballades als Wanderlust. Er staat zelfs een gastoptreden van North West (ja, de 11-jarige dochter van Kim Kardashian en Kanye) op de plaat. En die zingt ook nog eens in het Japans. Bij FKA twigs, die op dit album meermaals klinkt als Kate Bush of Madonna, krijgen zelfs de ogenschijnlijke straightforward danspopliedjes nog een opvallende twist of outro. Man, wat een album. Er is maar één woord om te beschrijven hoe een luisterbeurt voelt. En dat woord is verzonnen door FKA twigs zelf.

De krenten uit de pop

JASMINE.4.T –
YOU ARE THE
MORNING
Jasmine
Cruikshank
had het niet
makkelijk toen
ze besloot om
als transvrouw
door het leven
te gaan, maar
gelukkig waren
er mensen

die wel onbevooroordeeld naar haar muziek wilden luisteren. Onder hen Boygenius lid Lucy Dacus, die het debuutalbum van jasmine.4.t een stuk dichterbij heeft gebracht. You Are The Morning is een zeer persoonlijk en intiem album, waarop jasmine.4.t zich zonder gêne bloot geeft. Het is in muzikaal opzicht een interessant album met een serie bijzondere songs en dan is er ook nog de zang van Jasmine Cruikshank. Het is zang waar je even aan moet wennen, maar het is zang die al snel flink binnen komt. Het levert een bijzonder en heel erg goed album op.

THE
GENTLE
SPRING –
LOOKING
BACK AT
THE WORLD
Michael
Hiscock
maakte aan
het eind van
de jaren 80
en het begin
van de jaren
90 een

aantal ondergewaardeerde albums met zijn band The Field Mice. Wat hij de afgelopen decennia heeft gedaan weet ik niet, maar echo's van The Field Mice duiken op op het debuutalbum van zijn nieuwe band The Gentle Spring, die invloeden uit de Britse popmuziek verrijkt met een Franse touch. De songs op Looking Back At The World klinken wat nostalgisch en hebben meer dan eens een jaren 80 vibe, maar de Britse en Franse muzikanten geven ook een eigen draai aan de invloeden uit het verleden. Het is nog lang geen lente, maar zet dit album op en de zon begint echt te schijnen.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

VICTORIA CANAL – SLOWLY, IT DAWNS
Victoria Canal laat in de eerste tracks van haar debuutalbum Slowly, It Dawns horen dat ze mooie en lekker in het gehoor liggende popsongs kan schrijven, maar haar songs worden interessanter naarmate het album vordert. Met name in de meer ingetogen songs op de tweede helft van het album weet de Spaans-Amerikaanse muzikante zich te onderscheiden van alles dat er al is en laat ze horen dat met name de Britse muziekers niet voor niets heel lovend is over haar muzikale verrichtingen. Het is dringen in het genre waarbinnen Victoria Canal zich beweegt, maar haar debuutalbum is er wat mij betreft een die je beter niet kunt laten liggen.

THE PUNK PRINCIPLE

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten raggars worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Te beginnen met...

TELEVISION PERSONALITIES

Tune In, Turn On, Drop Out - Radio Sessions 1980-1993 (Fire Records)

De band rond de Londense singer/songwriter Dan Treacy is zo'n typisch voorbeeld van een lievelingetje onder de muziekcritici en -liefhebbers, terwijl het grote publiek zijn Television Personalities niet zou oppikken. De band heeft nochtans een indrukwekkend radio verleden. Ze waren een van John Peel's favorieten en op deze verzamelaar met radio-sessies vinden we bovendien Amerikaanse uitstapjes zoals een uitgebreide set voor WMBR in Cambridge, Massachusetts uit 1992, de tijd dat collegieradio voor alternatieve muziek de toon aangaf. Zelf beïnvloed

door Jonathan Richman en de Sex Pistols, waren de Television Personalities zoals het vaker gaat met voornamelijk door muziekliefhebbers gewaardeerde groepen, nog aardig van invloed op latere bands als Jesus and Mary Chain, Beat Happening, Tindersticks en zelfs Pavement. Het was de tijd dat DIY nog een echt avontuur was en naast de post-punk, indie rock een toepasselijke omschrijving mocht heten. Treacy's moeder bekostigde zelfs een van de singles, die handgeperst van een gefotokopieerd hoesje werden voorzien. Tune In, Turn On, Drop Out bestaat voor zo'n zestig procent uit twee Amerikaanse sessies voor WMBR en WFMU, met aanstekelijke jangle pop van onder meer Goodnight Mister Spaceman en een paar uitgesponnen, bijna psychedelische uitvoeringen, zoals All My Dreams Are Dead als hoogtepunten. Daarnaast de vier tracks voor John Peel, waaronder het smakelijke Silly Girl en voor BBC's Andy Kershaw speelde men ook publieksfavoriet Salvador Dalí's Garden Party. De ongebreidelde geestdrift, en dat zonder herhaling van liedjes, maakt van deze dubbel een toegankelijk en aanstekelijke verzameling. (Corné Ooijman)

A full-page photograph of Ebo Taylor performing on stage. He is seated in a patterned armchair, wearing a light blue and yellow patterned traditional Ghanaian outfit and a black hat. He is gesturing with his hands while singing into a microphone. The background is dark with stage lights.

interview

HET TIJDLOZE RITME VAN HIGHLIFE

(door: Robin Groot)

Ebo Taylor over zijn nieuwe album, samenwerken en de toekomst van het unieke Ghanese geluid

Ver vóór de prominente rol van Afrobeats in de hedendaagse popcultuur waren er de beats van de highlife-muziek. Highlife is een bijzonder subgenre in de Afrikaanse muziek, dat Westerse invloeden verbindt met traditionele muziek en ritmes. In deze tak van sport is de 88 jaar oude Ebo Taylor een icoon. Een grondlegger. Hij kan bogen op een decennialange carrière als zanger en gitarist. Zijn werk heeft een bepalende invloed gehad op de ontwikkeling van de Afrikaanse popmuziek. In januari verschijnt een nieuw album in samenwerking met hiphop(- en soul)legendes Adrian Younge (Black Dynamite) en Ali Shaheed Muhammad (A Tribe Called Quest), in de inmiddels befaamde Jazz Is Dead-reeks. Naar aanleiding van dit nieuwe materiaal gingen we met de Ghanese muzikant in gesprek.

We spreken Taylor per e-mail. De zanger is op leeftijd en kiest ervoor zijn energie zorgvuldig te gebruiken. Zoals bijvoorbeeld voor het maken van Jazz Is Dead 22, dat een opmerkelijke voorgeschiedenis kent. Taylor blikt terug op de samenwerking: "Het begon ermee dat ik en mijn band werden uitgenodigd voor een tour in de VS. Na deze tournee raakte ik met Adrian Younge en Ali Shaheed Muhammad in gesprek. We waren het er snel over eens dat het een geweldige kans zou zijn om gezamenlijk een album te maken. Om die trip in de VS als het ware een extra dimensie te geven. Adrian en Ali waren erop gebrand er direct mee aan de slag te gaan. We hebben een paar dagen gepland om eraan te werken. Ik ben blij dat ik deze samenwerking ben aangegaan."

Het album weerspiegelt de impact van de tour in Amerika. Taylor vertelt: "Het was mijn eerste keer in de VS. Het was fantastisch om op te treden in een land waar zoveel mensen mijn muziek waarderen. Eigenlijk zegt deze plaat alles over de tour: het was een succes en een inspiratiebron."

De opgewekte houding van Taylor vormt een rode draad. De zanger weigert stil te zitten en kijkt met een positieve blik de wereld in. Toch ontgaat ook hem niet wat er heden ten dage gebeurt: "Ik denk veel na over

hoe de wereld zich ontwikkelt, en wat er gaande is op sommige plekken... in mijn muziek reflecteer ik op deze gedachten, maar altijd op subtiele wijze. Ik zie mijn muziek in de eerste plaats als een middel om mensen vermaak te bieden."

Vermaak is waar de highlife-muziek voor bedoeld is. In het postkoloniale tijdperk bieden opkomende bars en hotels een podium aan de pionierende highlife-muzikanten. De muziek is gebaseerd op een kosmopolitische visie en symboliseert zowel de optimistische herstart van een onafhankelijk continent als de verwerking van een beladen koloniaal verleden. Highlife werd het geluid dat het tijdperk en het ritme van de samenleving na de onafhankelijkheid van Ghana bepaalde. Taylor legt uit: "Highlife-muziek heeft een tijdloze kern en zal altijd blijven bestaan. Het verandert en gaat door. De toekomst die ik zie voor highlife is rooskleurig omdat het een structuur bevat die in veel andere genres en vormen tot uiting kan komen. De basisbeginselen zullen altijd overeind blijven."

Taylor, die inmiddels al meerdere decennia actief is, werkt onophoudend aan nieuwe muziek en maakt zo bezien nog immer deel uit van die rooskleurige

toekomst. "Het is voor mij nog steeds inspirerend om nieuwe dingen te ontdekken. Ik ben ook altijd op zoek naar manieren om muziek van anderen te interpreteren. In mijn werk komen verschillende genres samen en op die manier probeer ik een universeel verhaal te schrijven en mensen over de hele wereld met elkaar in verbinding te brengen."

Deze mentaliteit valt moeiteloos te rijmen met de visie van Adrian Younge en Ali Shaheed Muhammad; zij begonnen aan de serie Jazz Is Dead om samen te kunnen werken met inspirerende muzikanten en ze laten zien meerdere stijlen te beheersen. Taylor: "Adrian en Ali zijn geweldige mensen om mee te werken. Ik vond het bijzonder om op een natuurlijke manier samen aan nieuw materiaal te schaven. We waren er klaar voor om elkaar te leren kennen en om van elkaar te leren. We stonden open voor elkaars ideeën. Ik denk dat die manier van samenwerken dit project tot een succes heeft gemaakt."

***"Ik ben altijd op
zoek naar manieren
om muziek van
anderen te
interpreteren"***

Dat succes wordt benadrukt door een zevental sprinkelende songs. Als schrijver vindt Taylor voortdurend inspiratie. "Bij mij komt inspiratie samen met gevoel, de groove, een boodschap, stijl en nog meer. Ik ben iemand die veel observeert. Van alleen zijn kan ik genieten en daar haal ik inspiratie uit om te schrijven. Ik laat me niet beperken door welke faciliteiten voorhanden zijn. Ik kan overal mee schrijven, met pen en papier, met instrumenten en zelfs onderweg werk ik gemakkelijk aan nieuwe ideeën."

Muziek liefhebbers mogen zich gelukkig prijzen met de onuitputtelijke creatieve bron die Ebo Taylor blijkt te zijn. Op Jazz Is Dead nummer 22 lukt het hem om tezamen met andere muzikanten nieuwe wegen te verkennen, zonder de sound die hem groot heeft

gemaakt uit het oog te verliezen. Zijn vermogen om traditie en vernieuwing te combineren maakt dat deze plaat vertegenwoordigt waar highlife voor staat: vanuit een positieve blik verbindingen teweegbrengen tussen verschillende stromingen. Het werk van Ebo Taylor gaat over meer dan muziek alleen en is daardoor in 2025 nog altijd relevant.

Geïnteresseerd geraakt in highlife? In Nederland timmert de Amsterdamse Bnnyhunna met onder andere vriend en drummer Junya Appiah hard aan de weg. Ze leerden muziek maken in hun Ghanese kerk en hun optredens, vooral de regelmatige jamsessies die ze organiseren, staan bol van de bruisende highlife invloeden. Houd hen dus zeker in de gaten!

EBO TAYLOR, ADRIAN YOUNG & ALI SHAHEED MUHAMMAD
Jazz Is Dead 022: Ebo Taylor
(Jazz Is Dead)

Als drie topmuzikanten samenkomen kun je spreken van een soort superbond. Hiphophelden Adrian Young (Black Dynamite) en Ali Shaheed Muhammad (A Tribe Called Quest) nodigden highlife-groothed én supericoon van de West-Afrikaanse muziek Ebo Taylor uit om deel te nemen aan hun Jazz Is Dead-reeks; een serie platen die zij maken met hun inspiratiebronnen. Deel 22 is het bewijs dat het concept nog steeds

werkt. Samen met de gedreven Taylor wordt een zevental wervelende opnames gepresenteerd. De prachtige broeierige sfeer, polyritmische percussie, onmisbare blazers en het mooie, rafelige gitaarspel laten horen waar highlife voor staat. De tracks doen door de aanpak denken aan de psychedelische Afro Funk uit de jaren '70. De sound waarmee Taylor groot is geworden, is ook present. De respectvolle wijze waarop Young en Muhammad hun stempel op de muziek van Ebo Taylor gedrukt hebben, benadrukt zijn relevantie. Ebo Taylor mag dan 88 jaar oud zijn, hij is nog steeds op een missie. Het resultaat klinkt even opzweepend als relaxed. Wat een fijne plaat! (Robin Groot)

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
gezien door onze medewerkers.

Miss Montreal, Doornroosje Nijmegen

Ontwapenend eerlijk en vol zelfspot, dat is Miss Montreal. Sanne Hans (zoals ze in het dagelijks leven heet) geeft tijdens haar clubtour een kijkje achter de schermen. Ze werd onlangs 40 jaar en vraagt in de zaal wie er ook in 1984 is geboren. Er blijken veel leeftijdsgenoten te zijn. 'Ik kijk nu ik ouder wordt minder naar het uiterlijk en meer naar het innerlijk. Miss Montreal was niet altijd dezelfde als Sanne Hans, maar nu zijn we samen één geworden. Daarover gaat het nieuwe album *Samen Eén*', vertelt ze enthousiast. Ze is eerlijk over hoe ze zich voelt en praat over haar vermoeidheid en spierpijn. Een bezoeker wil haar bemoedigen. Ze geeft een kaart waarop staat 'je bent een mooi mens'. Dat ontroert Sanne, juist omdat ze zich nu helemaal niet zo voelt. Toch wil ze proosten op het leven voor ze 'Geef Me Het Leven' inzet. Mensen uit het publiek vinden dat ze haar wijnglas in één keer achterover moet gooien, maar Sanne lacht: 'Dan ga ik ineens vloeiend spreken.' Ze heeft in de achttien jaar dat ze optreedt last van stotteren en komt regelmatig bij een aankondiging niet uit haar woorden. 'Zingen lukt dan wel.' Ze is minder gitaar gaan spelen om meer bewegingsvrijheid op het podium te hebben. 'Dat bevalt goed. Maar deze nieuwe zilverkleurige broek beperkt mijn bewegingsvrijheid', voegt ze er glimlachend aan toe. Haar nieuwe liedjes brengt ze vol overtuigingskracht, maar ook oudere nummers als *Los Bij Elkaar* over kinderen van gescheiden ouders maken indruk. Ze zingt een ballad samen met de twee jongens van BenR die in haar voorprogramma staan. (Rosanne de Boer)

BUG

Niet voor de tere zieltjes, niet voor zoonlief noch opa en oma. BUG zoekt graag de randjes op en rekt ze gerust ook even uit. Met ouderwetse spikes a la Vyvan Bastard draaft hij over het podium alsof het de set is van The Lost Boys, dansend als Linnea Quigley op de graven in Return Of The Living Dead. O, hadden we het nog niet gezegd? Er kruipt ook een griezelig meisje op haar knieën rond, al dan niet aan een hondenriem. Ja, dit is compromisloze muziek, metalhop met elektronische beats zoals The Prodigy. Niet voor iedereen. Geef je je er echter aan over, ervaar je ultieme catharsis op de dansvloer. Rauwe energie, pure woede. Zo gaf hij zowel in een afgeladen (rijen!) kelder van de Oosterpoort als tussen de platen van Plato Groningen een dijk van een show waar geen anti-insectenspray tegen opgewassen is.

Min Taka

Eén van de grootste verrassingen van het festival, deze Istanbul-Rotterdam Connectie. Op het eerste gezicht denk je aan gezellige Bubblegum Barbiegirl Pixie pop voor mangameisjes. Alle Gen-Z'ers beginnen al te likkebaarden. Maar stiekem is het ook een best serieuze, dromerige mix van Cocteau Twins, Stereolab, Broadcast en Air. En oke, ook wel wat Charli XCX en hier en daar Gameboy geluidjes. Hoor die waanzinnige sequencer synthesizers op Pyramid, terwijl ze al springend de sterren van de hemel zingt. Cin Soda is een schitterende synthballad, bovendien gezongen in het Turks. Alle bliepjes en bloepjes kloppen, terwijl haar speelse zangwijze en sporadische stemvormingen zelfs doen denken aan Kate Bush. Ga het checken, echt een geval apart.

Met Eurosonic/Noorderslag, met wederom een knallend Platosonic in Plato Groningen, net achter de rug, is er geen beter moment om de Nederlandse pop te peilen. Nee, daar hoort voor ons niet per se de winnaar voor de Nederlandse popprijs bij (wat moet Froukje nog meer doen om 'm te winnen?), maar er zijn zeker te veel hoogtepunten om op te noemen. Een kleine greep uit het aanbod:

Keenan Mundane

In het verlengde van BUG - maar toch echt heel anders. Ook Keenan Mundane (tevens gitarist in de band Tape Toy) walst het publiek plat met hiphop met de energie van een hardcore punk show. Maar waar BUG voor uiterlijk vertoon en exploitatief extremisme gaat, kiest Keenan Mundane voor de verdieping. Zij die niet te druk bezig zijn met moshen en headbanging, ontdekken allerlei vreemde samples, leftfield vervormingen en onnavolgbare tempowisselingen. Drum'n'bass is nooit ver weg, grunge en UK garage ook niet. Hij speelt zelfs met de hoogte van zijn stem, wisselend van perspectieven en verhalen. De livedrum van Guy Pek maakt het geheel af. Een waanzinnige show - en eentje die zich door alle diepgang met gemak naar de platenspeler zal kunnen verplaatsen. Waar wachten jullie nog op, platenlabels?

Achter De Schermen BIMHUIS RECORDS

Al in 1974 vroeg Hans Dulfer zich al hardop af waarom er geen Nationale Jazzdag was. Of niet gewoon meteen een maand. Afgelopen oktober, precies 50 jaar na de opening aan de Oudeschans, werd het werkelijkheid: het BIMHUIS vierde niet alleen hun eigen bijzondere geschiedenis, maar vooral ook het genre zelf met al zijn vele gezichten. We gingen in gesprek met Mijke Loeven (directeur) en Sydney van Nieuwaal (Marketing & Publicity). Hoe was het jubileum? En welke rol speelt Amsterdam als jazzstad? Sydney bekommert zich bovendien over BIMHUIS Records, waarmee de organisatie zich op bijzondere wijze manifesteert als platenlabel.

(Door: Jurgen Vreugdenhil)

Laten we beginnen met het 50e jubileum! Hoe was het?

Mijke (lachend): het was geweldig natuurlijk!

Sydney: Al vanaf het begin, toen Martin Fondse het bal openede met een gebouwcompositie. In het atrium, dus het geluid galmde door het hele pand. Strijkers en blazers begonnen in alle uithoeken van het gebouw, ook de lift, en liepen naar het midden toe, dus zo werd er met de ruimte gespeeld. Met natuurlijk de mooie, natuurlijke reverb van het gebouw.

Mijke: Inhoudelijk heeft het stuk ook echt de 50-jarige geschiedenis geëerd. De oprichters, het oude pand. Er werd een stuk van Willem van Manen gespeeld en je hoorde stemmen van mensen die een belangrijke rol hebben gespeeld.

Mijke: Wat aan jazz kleeft, is vaak een gevoel van nostalgie. Zwart-wit foto's, lekker rokend naar muziek luisteren. En dat is nou precies waar jazz nou niet over gaat. Improvisatie is de kern, dus jazz is bij uitstek muziek dat je bij uitstek in het moment beleeft. Je was erbij of niet. Gemist? Jammer, er is geen volgende keer. Natuurlijk staan de jazzmusici op de schouders van de generaties voor hen, maar het is altijd in het nu. Elke generatie maakt muziek die alleen maar nu gemaakt had kunnen worden. De definitie wordt elke keer anders ingevuld. Waar ik het trotst op ben, is dat we het verleden hebben geëerd, met enorm veel liefde en respect, maar zonder nostalgisch te worden.

Het beeld van de muziek voor oude kan dus van tafel? Hoe past de nieuwe generaties makers en luisteraars daarin?

Mijke: Ik denk dat juist jonge mensen een hele open blik hebben naar jazz, of eigenlijk muziek in het algemeen. [Lachend] Ze luisteren enorm eclectisch, om dat vreselijke woord maar te gebruiken.

Sydney: In ieder geval niet geïnteresseerd in afbakening van genres.

Mijke: Onze band met het Conservatorium is daarin ook cruciaal. Iedere dinsdagavond zijn er tussen de 150 en 200 studenten hier om met elkaar te spelen en te praten. Daarnaast hebben we een serie, Rough Diamonds. Dat zijn studenten of alumni die net klaar zijn, met al een band, eigen werk en een profiel. Die bands programmeren we na een hele grote naam. Na een concert blijven de zaaldeuren open en kunnen ze vlieguren maken. We pikken er jong talent uit en geven hen compositieopdrachten, ondersteund door het Ammodo-fonds.

Sydney trekt twee platen van BIMHUIS Records tevoorschijn, beiden met een prachtige hoes, duidelijk onderdeel van eenzelfde serie: "Bijvoorbeeld deze twee platen, van Ella Zirina en Hristo Goleminov. Beiden komen rechtstreeks van het Conservatorium af. Het zijn directe vervolgen op hun tijd als student, waar ze leerden over componeren voor een strijkkwartet of hoe je Barok kan toepassen in de jazz. Vervolgens zie je internationaal stappen maken, werkt hij al een volgende plaat en werd zij genomineerd voor een Jazz Edison.

Mijke: Het productiehuis en de REFLEX-serie moet ook een representatie zijn van de wereld. Dus een eerlijke verdeling: man/vrouw, verschillende muzikale stijlen en culturele achtergrond.

Sydney: Een representatie van de studenten, maar ook van alle verschillende mensen die de concerten bezoeken.

Hoe is het om als livepodium je te mengen in een compleet andere hoek van de muziek: de platenbusiness?

Mijke: We proeven toch altijd hoe belangrijk het voor de musici is om een plaat te maken. Als documentatie van de volgende stap in hun ontwikkeling. Om te laten zien aan de wereld: dit is 'm! Je leert live muziek maken, maar je moet je ook ontwikkelen in de studio. En hoe grijp je dat aan? Wordt het een liveregistratie of wordt het studiowerk? Waar breng je het uit? We willen hun ook op weg helpen in die kant van de industrie.

Sydney: Het mondt ook uit in hele innovatieve ideeën. Zo brengt Alistair Payne een liveplaat uit van zijn REFLEX compositie, maar hij brengt daarnaast een volledig andere studioversie van dezelfde compositie uit. Anders geknipt, anders opgenomen. Ze durven enorm ambitieus na te denken. In die zin gaat het ook weer verder dan alleen de plaat: er komt dans bij kijken, er komen visuals bij kijken.

Mijke: Uiteindelijk is het een manier om artistieke dromen waar te maken.

Het moge duidelijk zijn: BIMHUIS Records presenteert zich, met onder meer de REFLEX-serie, meteen als serieuze speler in de platenscene. Je herkent ze meteen door de schitterende artworks, allemaal gemaakt door Isa Grütter. Ze zouden niet misstaan aan de muren in je woonkamer - of in een museum! Iedereen die de ziel van jazz en het BIMHUIS een warm hart toedraagt, moeten deze one-of-a-kind kunststukjes gewoon hebben!

BOILERMAKER

Not Enough Time To Get Anything Halfway Done

Na jarenlang volle bak te hebben ingezet op de obscuurste pareltjes in de soul, folk en alles wat daartussen valt, ligt de focus sinds kort ineens op de ruige jaren 90. Alles wat grimmig, grungy en onverkoopbaar was omdat iedereen toch wel koos voor Nirvana, Soundgarden en Pearl Jam, krijgt nu eindelijk een nieuwe kans. Vaak in allesomvattende boxsets. Zo ook de mannen van Boilermaker: de drie albums die ze in redelijke anonimiteit uitbrachten, aangevuld met singles en rariteiten. Voer voor iedereen die niet vies is van wat emo en hardcore bij zijn rock. (Stef Mul)

THE CLEAN

Modern Rock

Sinds in 1994 bij het blad Opscene een sampler zat van Flying Nun, ben ik groot fan van dit Nieuw-Zeelandse label. Vooral van The Clean (1978-2022), die met haar sprankelende lo-fi gitaarpop onder meer Pavement zwaar heeft beïnvloed. Modern Rock kwam uit in 1994 en is nu opnieuw verkrijgbaar op vinyl. The Clean is tijdloos en dat geldt ook voor dit album, want de liedjes klinken na dertig jaar nog net zo fris, avontuurlijk en ongedwongen als destijds. (Peter van der Wijst)

ARIANA GRANDE

My Everything

Voor 2014 had Ariana Grande al een aantal kleine hits gescoord, maar toen dat jaar de single Problem (met Iggy Azalea) verscheen, behaalde ze voor het eerst wereldwijd succes. Dankzij de daaropvolgende hitsingles Break Free (met Zedd), Bang Bang (met Jessie J & Nicki Minaj), Love Me Harder (met The Weeknd) en One Last Time werden van Ariana's tweede album My Everything zo'n vijf miljoen exemplaren verkocht. Door het succes vestigde de zangeres zichzelf als de nieuwste pop prinses en schudde het kinderimago - te danken aan de Nickelodeon series Victorious en Sam & Cat - van zich af. The 10th Anniversary Edition van My Everything is verkrijgbaar op dubbel vinyl in de kleur Baby Pink en bevat Cadillac Song en Too Close als extra tracks. Daarnaast is er ook een Picture Disc versie verkrijgbaar. (Stef Ketelaar)

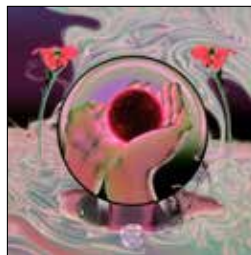

MADVILLAIN

Madvillainy Demos (Stones Throw Records)

In 2024 bestond Madvillainy twintig jaar. Het bleek genoeg reden voor een vinyluitgave van de demo's van het album. Demo's die in 2004 voor een deel al gelekt waren, die toen zorgden voor nog meer anticipatie

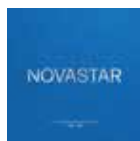
voor dit gezamenlijke album van producer Madlib en hiphopartiest MF DOOM. Het is snel te begrijpen waarom. Hoewel het nog slechts ruw gemixte vocalen en beats zijn, snel opgenomen in Madlib's studio in Los Angeles, is hier al te horen dat Madvillainy een album als geen andere zou worden. Opvallend is natuurlijk de onorthodoxe manier van rappen van MF DOOM, maar extra aandacht gaat op deze demo's uit naar de vooruitstrevende beats van Madlib. Het doet pijn om te denken aan zijn producties, bijna allemaal verloren gegaan door de branden in Los Angeles. Hoeveel fantastische demo's zullen daar tussen hebben gelegen? Hoeveel legendarische hiphopalbums zullen we hierdoor nooit horen? (Daan van Eck)

MAGDALENA BAY

Mercurial World (Luminelle Records)

Van indie darling naar wereldwijd fenomeen. Het lukt maar weinig bands om deze overstap te maken, laat staan in het tempo van Magdalena Bay. Vorig jaar brachten ze hun tweede album uit: Imaginal Disk, een high-concept indiepop plaat die zijn invloeden haalt uit alles van Tears for Fears tot King Crimson. Iedereen had het over ze, het regende lovende recensies, en de platen waren overal uitverkocht. Maar wat maakt Magdalena Bay nou zo bijzonder? Daarvoor moeten we terug naar het debuutalbum, die eindelijk opnieuw is uitgegeven. De neopsychedelische synthpop van Mercurial World vormt de basis voor het huidige succes, en het is het eerste hoofdstuk in de bizarre verhalen van frontvrouw Mica Tenenbaum. Waarom worden ze ontvoerd? Hoe komen ze in contact met buitenaardse wezens? Magdalena Bay is zoveel meer dan alleen muziek: het is een ervaring die elk medium overschrijdt. Laat je meevoeren in deze bizarre (Mercurial) wereld. (Jay Frelink)

NOVASTAR

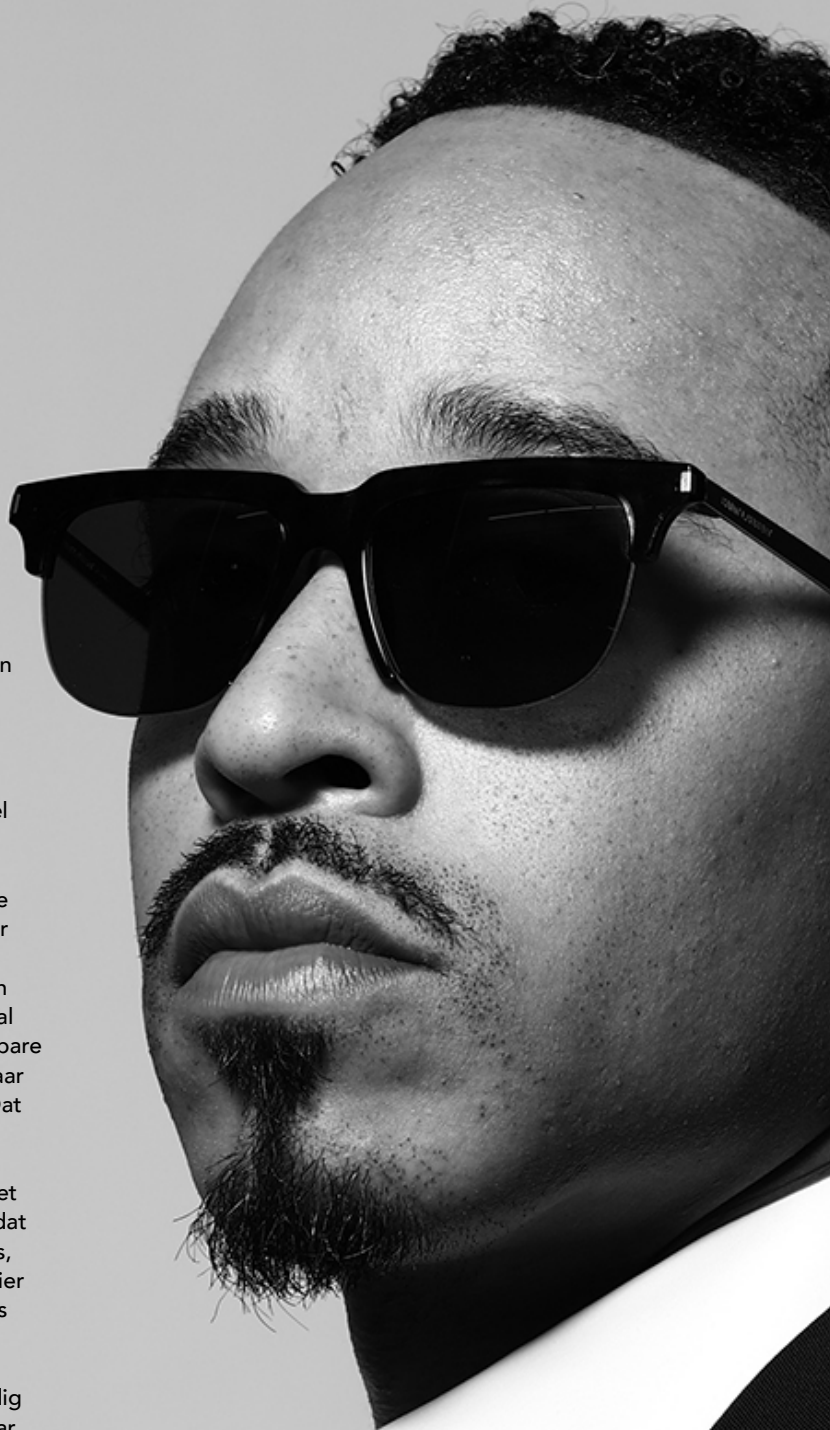
The Complete Vinyl Collection 2000-2025

Wekelijks meandert de muziek van onze Belgische vriend Novastar door de huiskamer. In willekeurige volgorde en puttend uit zijn zes platen tellende oeuvre, die hij tussen 2000 en 2025 uitbracht. Om zijn 25-jarige jubileum luister bij te zetten, brengt duizendpoot Joost Zweegers, de grote man erachter, een prachtig afgewerkte vinyl-box uit met alle studioplatten en een live-album. Een onafgebroken luistersessie van alle platen bevestigt wat we al wisten: Novastar is een fenomeen in het bedenken en uitvoeren van intelligente en pakkende popliedjes waar de onverwachte akkoorden telkens voor een aangename verrassing zorgen. Alleen daarom al is deze box een must-have voor de fans. (Hans van der Maas)

OCTOBER LONDON
The Rebirth Of Marvin
(Death Row Records)

Scepsis overheerst. Dit kan toch niet goed zijn? Slick r&b-zangertje pretendeert Marvin Gaye even uit de as te doen herrijzen. En dat ook nog eens op Death Row Records, het roemruchte hiphoplabe van Dr. Dre en consorten. Inmiddels in handen van Snoop Dogg overigens. De reddende engel na een paar bankroete jaren onder Suge Knight, co-founder, mogelijk moordenaar van Notorious B.I.G. en inmiddels achter de tralies. Uiteraard moest hij zijn plasje erover doen - het 'Snoop Dogg Presents' label moet ergens waargemaakt wordt. Hij is dan ook de eerste die je hoort, als hij de Sensual Conversations aftrapt met zijn o zo herkenbare jolige stem. Zie je wel? Dit wordt niks... maar dan volgt de eerste hoge uithaal. Verrek! Dat klinkt echt als Marvin Gaye! Back To Your Place is de bevestiging, van de lead tot de achtergrondzang: October London heeft het timbre en de dictie van Marvin. Het enige dat eraan schort is een analoog geluid. De keys, de lekker fladderende Fender Rhodes en hier en daar een synth, zijn top notch. De drums komen echter overduidelijk uit een kastje en ook de strijkers en blazers zijn niet live opgenomen. Gelukkig kan dat tegenwoordig allemaal alsnog erg waarheidsgetrouw, maar het is daarin wel duidelijk een product uit het digitale tijdperk. Maar die stem... leg deze op je platenspeler en je zwiert en schuifelt door je huis zoals men in de jaren 70 heeft moeten doen met Marvin Gaye's platen. Sommigen zullen er ongetwijfeld wat van vinden, maar voor mij is dit een gevalletje 'beter goed gejat'. Ga er maar aan staan: vol arrogantie een titel als The Rebirth of Marvin de wereld in gooien en het nog flikken ook. De Cristiano Ronaldo van de soul. Mocht je op de een of andere manier Let's Get It On kwijt zijn, kan je gerust The Rebirth Of Marvin meenemen naar een Desert Island... (Stef Mul)

DESERT
ISLAND
DISC

THE SMITHS

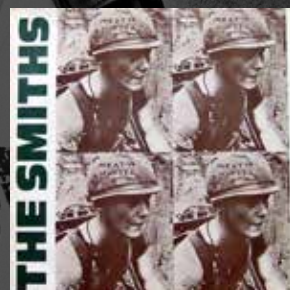
**De hele discografie opnieuw op cd
(Warner)**

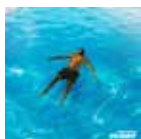
Een reünie van The Smiths zit er niet in en daarom moet de heruitgave van de catalogus de herinnering levend houden aan de fantastische Britse band die opkwam én onderging in de jaren tachtig. Zanger Morrissey en gitarist Johnny Marr, die bijna alle liedjes bedachten, waren verantwoordelijk voor zowel de oprichting als de teloorgang.

Het titelloze debuut uit 1984 werd vooral door liefhebbers van gitaarbandjes warm onthaald want zij kwamen in die tijd nauwelijks aan hun trekken door al die kunstig geknipte jongemannen met hun synths. Niet alleen Marr's sublieme gitaarwerk maar ook de lenige bariton van Morrissey en zijn teksten vol controverse, zelfspot, romantiek en melancholie waren de troefkaarten. Veertig jaar later sprankelen alle elf nummes nog net zo veel als toen. Hatful Of Hollow was het tweede album al staan er geen nieuwe liedjes op maar nogal rauwe BBC-opnamen, rarities, singles en B-kantjes, de meeste van hoge kwaliteit. The Smiths was duidelijk niet alleen maar een albumband.

De echte nummer twee, Meat Is Murder, is een klein stapje terug. Een paar songs lijken het product van een zware bevalling. Het is wel een spannende plaat. Morrissey komt ook nog eens als veganist uit de kast, begeleid door geluiden uit het slachthuis. The Queen Is Dead is het beste dat The Smiths hebben gemaakt. In alle opzichten. De vlammende titelsong, het hartverscheurende I Know It's Over, het komische Bismouth Strikes Again en andere onverslijtbare voltreffers zoals The Boy With The Thorn In His Side maken een regelrechte klassieker van deze plaat die je gewoon moet hebben.

Marr en Morrissey leefden in 1986 en 1987 aan de vooravond van een vechtscheiding. Dat desondanks Strangeways, Here We Come? het licht zag én ook nog eens zo'n overtuigend album bleek, mag een wonder worden genoemd. Toch was het een te vroege zwanenzang van een van de beste Britse bands ooit. Ook live was de band een topact. Rank levert het bewijs. Ook andere postume compilaties zijn zeer de moeite waard. Het is moeilijk om daar een keuze uit te maken. (Wim Koevoet)

ROTJOCH **Float**

Ja, dat is even raar opkijken. Rotjoch ditmaal niet op je beeldscherm, maar op je platenspeler. De iconische 101Barz-presentator verzamelde op Float behoorlijk wat artiesten uit de Nederlandse hiphopscene, van jong tot oud. Zo hoor je de ene track jonge jongens als ADF Samski en Yssi SB, en de andere track veteranen als Adje en Winne. Heel vet. Een uitgebreide viering van de Nederlandse hiphop, met voor ieder wat wils. Wie is beter om dat te leiden dan Rotjoch? (Daan van Eck)

OMAR AL SHARIYI **Music From The East**

Een Egyptische titaan in de muziek. Omar Al Shariyi (ook wel Ammar El Sherei) werd blind geboren, maar het leven had alsnog grootse plannen met hem. Hij zou talloze mensen bereiken met zijn muziek, die hij ook schreef voor films en televisie. Zoals meer parels die ons hier in Europa decennia later pas bereiken, sloeg hij op een aantal van zijn oudere platen een brug tussen eeuwenoude muziek en moderne invloeden. We horen de klassieke thema's van Mohamed Abdul Wahab, maar dan gespeeld op een Farfissa-orgeltje en de Steelphon S900. Het levert eens te meer heerlijk hypnotiserende rare grooves op. Voer voor diggers, de perfecte companion piece van het al eerder heruitgebrachte Oriental Music! (Stef Mul)

SONIC YOUTH **Hold That Tiger**

Chaotisch, intens, energiek en hard knalt Sonic Youth door de speakers met het album van hun live concert Hold That Tiger. Opgenomen tijdens de Sister Tour, zijn ze lekker onbeschaamd en rauw. Het live album bevat favorieten, zoals Death Valley 69 en we worden ook verwend met vier Ramones covers. Nu komt er een verbeterde heruitgave waarvan ik kan zeggen dat 'ie echt de moeite waard is. (Loes Bruins)

THE SOUND **From The Lions Mouth -CD Reissue-**

Eén van de absolute klassiekers uit het post-punk tijdperk is het tweede album van The Sound uit 1981. Destijds kreeg het nog niet de aandacht die het verdient, maar gelukkig krijgt dit iets commerciëlere album van de band ondertussen de erkenning die het volledig verdient. Met deze fraaie cd-reissue is het alleen maar te hopen dat het door nog meer publiek alsnog ontdekt wordt. Ook de rest van hun discografie verschijnt overigens weer op de compact disc! (Emiel Schuurman)

SUFJAN STEVENS **Carrie & Lowell (Konk40 Edition)** **(Konkurrent)**

Ter ere van de 40e verjaardag van Nederlands distributeur Konkurrent, wordt het in 2015 geproduceerde Carrie & Lowell door de magische meester van de hoogste kunsten Sufjan Stevens, als reissue uitgebracht. Als eerste in rij van een serie aan reissues; een mooiere blijk van waardering had Carrie & Lowell waarschijnlijk niet kunnen krijgen. De nu 49-jarige Amerikaan met Litouwse/Griekse roots kwam met dit intrigerende album, zo'n twee jaar nadat moeder Carrie overleed. De albumcover is als een sluier over het ongekend niveau van kwetsbaarheid welke Stevens in zijn directe naaktheid, optilt door de lichtheid van zijn stem. Puur, raak en delicaat. Een waanzinnig album dat een anker vormt binnen het dromerig eclectische repertoire van Sufjan Stevens. (Linda Rettenwander)

DAVID SYLVIAN **Died In The Wool - Manafon Variations**

2025 start gelijk goed met twee rereleases van David Sylvian. The Good Son vs. The Only Daughter en Died in the Wool. Het laatste verscheen op CD in 2011. Het bevat zes door de moderne klassieke componist Dai Fuijara opnieuw bewerkte nummers van Manafon en (destijds) nieuw materiaal. De klassieke instrumentatie geeft het een rijke warme sfeer. Het album, vaak zonder melodie is niet makkelijk toegankelijk. Wel bevat het een rijk palet aan klankkleuren met geweldige teksten. Een luisterervaring. (Marcel van Vliet)

ROBBIE WILLIAMS **Better Man (OST)**

De soundtrack van de biopic over Robbie Williams bevat 13 afwisselende nummers, allemaal in een afwijkende uitvoering ten opzichte van de studioversies. Denk hierbij aan georkestreerde versies (Angels), livenummers, stampers zoals Rock DJ en I Found Heaven, covers en een paar fraaie rustige nummers, zoals de prachtige afsluiter Forbidden Road. Als je de fraaie biopic hebt gezien vallen alle nummers op hun plaats en is het nagenieten met dit album. (Joost van Loo)

KENDRICK LAMAR

Gnx

(Interscope)

Wat een redelijk rustig jaar voor hiphop leek te gaan worden, mondde volledig uit in een ouderwetse media-bendeoorlog tussen rappers, fans en iedereen die zichzelf een podium denkt te kunnen geven - en dat zijn er veel tegenwoordig. Hoofdschuldige was Kendrick Lamar, normaliter zo nobel en knowledgeable. Op een plaat die niet eens van hem was, besloot hij plotseling uit te halen naar Drake. De goedzak van de hiphop, J Cole, werd nietsvermoedend geslachtofferd in de tirade. De boodschap? In het Hoenderhok der hiphop is er maar een haantje echt King Cock. K. Dot heeft het heen-en-weertje moddergooien tussen hem en BBL Drizzy volgens een objectieve jury wel gewonnen. Hoe kom je er van terug als de openlijke

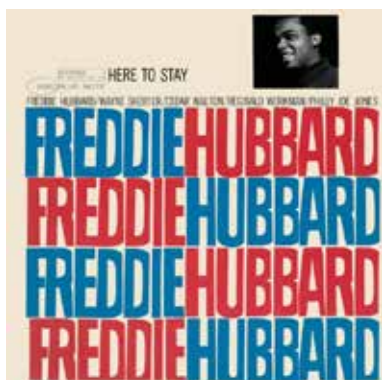
aantijging dat je een pedofiel bent, de grootste streaming hit van het jaar oplevert en in iedere club over de hele wereld wordt gedraaid? Maar je moet het ijzer smeden als het heet is, dus kapitaliseerde Kendrick zijn populariteit vlak, door aan het einde van het jaar met een onaangekondigd album op de proppen te komen. Squabble Up bleek zo mogelijk nog een vettere crew anthem - een absoluut eerbetoon aan zijn westkust. Dat is GNX -de auto waarmee zijn vader hem naar huis bracht na zijn geboort- sowieso. Zijn LA Love Letter, vol referenties aan g-funk, gangs en chicano cultuur. We horen ouderwetse possecuts en zwoelere glijers die zo uit de stal van DJ Quik zouden kunnen komen. De mannen van het West Coast Get Down Collectief (Kamasi Washington, Terrace Martin, Miles Moseley e.a.) zijn uiteraard van de partij, evenals lokale legendes Mustard, Roddy Rich en z'n vaste kompaan Sounwave. Niemand kan om Kendrick heen, dus ook niet om GNX. (Stef Mul)

CLASSIC JAZZ VINYL

(Door: Sjef Moerdijk)

De man uit New Jersey is hier al vaker genoemd: hoe zou al het fraais van Blue Note (en Impulse!) geklonken hebben als niet ene Rudy van Gelder.... Genoeg over sound engineer 'RVG'. Ook Verve Records staat voor kwaliteit in het genre. In deze Mania uit de Verve-catalogus een classic van vocalist Bill Henderson met The Oscar Peterson Trio. Samen drie jazz-blues klassiekers op vinyl die je gaan helpen een bluesy start van het jaar gewoon lekker door te komen.

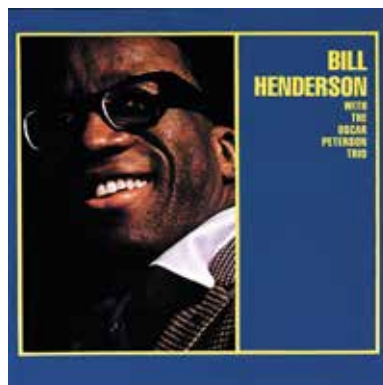

Freddie Hubbard - Here To Stay

14 jaar! Zolang moest je destijds wachten tot Blue Note dit hoofdgerecht ging uitserveren. Maar wat een heerlijk gerecht: Philly Mignon. Philly Joe Jones, wie anders, drumt dedicated erop los. En wat te denken van Cal Masseys composities. In Father and Son is trompettist Hubbard rustig (zelfs legato), een volgend moment swingend, waarna classic blues: top! Wayne Shorter zorgt voor balans op sax. Massey-afsluiter Assunta is ritmisch sensationeel. Luister naar de bas (Workman) en drums. Een blijvertje.

Bill Henderson - With The Oscar Peterson Trio

Als Oscar Peterson, The Maharaja Of The Keyboard, en zijn trio je komt ondersteunen, dan kan het niet fout gaan. Vocalist (en succesvol acteur!) Bill Henderson lijkt met dit trio op 'onze' eigen helden Reys/Jacobs-trio. Bedachtzaam zingend, zelfs lief met prachtige dictie, vertolkt Henderson standards uit de songbooks. I Got A Crush On You komt voorzichtig verleidelijk je oor binnen: zo klinkt verliefdheid op het eerste gehoor.

Sonny Rollins - Alfie

Deze soundtrack-reprise uit 1966 staat hoog in lijstjes van fans. Niet zomaar: Rollins in eigen composities op tenorsaxofoon is op de top van zijn kunnen. Lange solo's worden afgewisseld door andere bandleden. Kenny Burrell tokkelt prachtig in opener Alfie's Theme en verderop in Transition Theme...: de originele soundtrack uit 1965 verbleekt gewoon. Of de wals On Impulse: bijna filmische jazz-bolero, vast een heerlijke scène. Grijp je kans mensen.

hiphophistory

deel 9

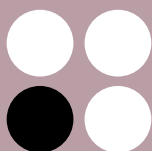
In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. "Dit keer..."

DOOM AND MADLIB: MADVILLAIN

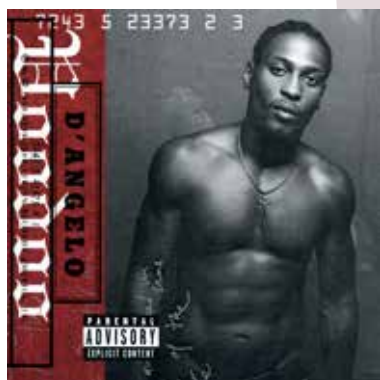
Madvillainy

Madvillain is het pseudoniem van een duo, maar je kan het ook gerust een supergroep noemen. Het duo bestaat namelijk uit grensverleggende hiphopproducer Madlib en de-favoriete-rapper-van-je-favoriete-rapper MF DOOM. Twee titanen in het hiphoplandschap, die een enorme invloed hebben gehad op het genre. Voornamelijk door dit album, Madvillainy: het resultaat van twee legendes die zich bevinden op het toppunt van hun carrière. Op 22 korte tracks vertelt de gemaskerde rapper mythische verhalen over antihelden en schurken, op een manier waarop alleen hij dat kan. De rijmschema's van MF DOOM zijn werkelijk adembenemend. Er zit geen slechte verse tussen, het niveau daalt geen moment. Het voelt alsof hij een lesje hiphop geeft. Vaak geprobeerd te evenaren, maar niemand die het lukt. Voeg hier ook nog eens aan toe dat hij rapt op innovatieve en vaak jazzy beats van Madlib, met opvallende structuren en obscure samples, en je krijgt een legendarisch resultaat. Het is abstracte hiphop op het hoogste niveau. Een duizelingwekkende samenwerking waar de chemie vanaf spat. Madvillainy is gewoon een van de meest iconische hiphopalbums aller tijden, die bij iedere liefhebber op de platenspeler zou moeten liggen. (Daan van Eck)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

D'ANGELO - VOODOO

Niet alleen de hoes, waarop D'Angelo's toen nog topfitte lijf in pronkte, was uitdagend, maar ook de muziek bleek een stuk vrijer en minder conventioneel dan op voorganger Brown Sugar. Met zo'n heilig drieluik aan studioalbums, is het moeilijk kiezen welke de beste is. Ze bieden ook allemaal net wat anders. Is Brown Sugar neo soul in optima forma, geldt Voodoo als de Critic's Favourite. Als Brown Sugar de liedjes heeft, heeft Voodoo de groove. De opnames vonden dan ook grotendeels impromptu plaats, terwijl ook Mama's Gun (Badu) en Like Water For Chocolate (Common) werden opgenomen. Het was een grote jam, en dat straalt er ook van af. Gesterkt door Questlove's productie (en catalogische kennis van zwarte muziek, van hiphop tot jazz), durft D'Angelo op Voodoo te meanderen en te zoeken. Maar in de nuance vindt hij meer zeggingskracht dan het gros van de soulzangers voor en na hem - hoeveel gegrom of vibrato ze ook achter hun stem zetten. Tijdloos meesterwerk, dit jaar een kwarteeuwjtje oud.

Vergeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

POINTER SISTERS - THAT'S A PLenty (1974)

Toegegeven, ze hebben het een beetje aan zichzelf te danken, het feit dat The Pointer Sisters door velen als een goede, maar redelijk doorsnee disco act worden gezien. Toch zal iedereen een kleine veertig minuten van zijn/haar leven aan That's A Plenty moeten wijden, de tweede LP van de, toen nog, vier zussen. De Pointer dames konden alles. Dizzy Gillespie's Salt Peanuts herinnert aan jazz hoogtijdagen, Son House's Grinning In Your Face is alleen door de meester zelf beter uitgevoerd, niet in de laatste plaats doordat hier producer David Robinson (Moby Grape) de jonge slide gitariste Bonnie Raitt wist te strikken. Anita en Bonnie Pointer tekenden zelf voor Fairy Tale, een onvervalste country (!) kraker, die de zussen zelfs in de Grand Ole Opry bracht. Afsluiter Love In Them There Hills kent zijn gelijke niet als het om opzweepen gaat, of het moet de live versie zijn die op de hierop volgende live plaat verscheen. Fire en I'm So Excited zijn best leuke nummers, maar wie That's A Plenty nog niet gehoord heeft, kent The Pointer Sisters echt niet. (Jurgen Vreugdenhil)

BRUNO MARS

Doo-Wops & Hooligans / Unorthodox Jukebox (Warner)

Zijn hoge stem klinkt warm. Zijn melodieuze zijn aanstekelijk en zitten al na de eerste luisterbeurt in je hoofd. Neem die van The Lazy Song die vaak aangehaald is door mensen die een dagje rust willen: 'Today I don't feel like doing anything, I just wanna lay in my bed'. Wie kent de single Count On Me van zijn debuutalbum Doo Wops & Hooligans uit 2010 niet? Of Treasure van opvolger Unorthodox Jukebox uit 2012? In de recensie van Bruno's debuut noemde de redactie van dit magazine Mars al een wereldster in wording. Intussen kan de in 1985 in Honolulu (Hawaï) geboren muzikant zich een gevestigde naam noemen. Hij won in 2017 een BET Award voor de beste mannelijk r&b pop-artiest. Tijdens de zestigste Grammy Awards in 2017 kreeg hij onder andere de prijs voor het beste album van het jaar mee voor zijn in 2016 uitgebrachte plaat 24K Magic. Nu zijn Bruno's eerste twee albums opnieuw uitgebracht op vinyl. In 2019 verschenen deze opnieuw op cd met bonus tracks Somewhere In Brooklyn en de akoestische versie van Talking To The Moon. Bruno houdt van de vrijheid om te surfen van pop, r&b, soul, disco naar reggae of funk. Platenbazen waren daar vaak minder over te spreken en zeiden tegen hem: 'maak eerst je keuze en kom dan terug bij ons'. Bij zijn debuutalbum moest hij van de labels wat aanpassingen doen. Daarna had hij hun vertrouwen gewonnen en kreeg hij voor Unorthodox Jukebox alle vrijheid. Beide platen zijn nu weer te verkrijgen, op respectievelijk Neon Geel en Neon Coral gekleurd vinyl!

(Rosanne de Boer)

THE WAR ON DRUGS

Live Drugs Again
(*Super High Quality*)

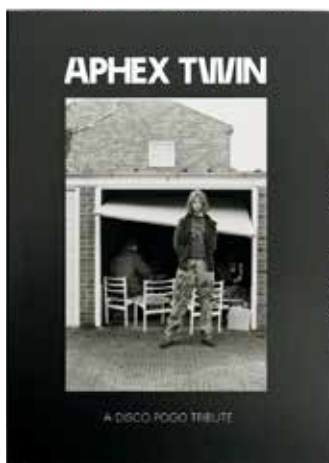
In 2020, toen livemuziek het hardst werd gemist, bracht The War On Drugs -toch een vermaarde liveact volgens fans én luisteraars die dachten dat ze er niets mee hadden, maar bij wie live plotseling het kwartje valt- een langspeler uit voor de platenspeler. Zo had men een welkom zoethoudertje om de barre isolatie maanden door te komen. Dat is blijkbaar zo goed bevallen, dat ze er een vervolg aan geven: Live Drugs Again! Groteske gestes en universele emoties. The War On Drugs bouwt zo'n kosmisch geluid op, dat de muziek uiteindelijk live het beste tot zijn recht komt. Voor

wie ook zo gek is op het 'lonesome cowboy loopt door de prairie'-indie van I Don't Live Here Anymore, is er goed nieuws: deze liveopnames leunen zeker ook op die wereldplaat uit 2021. Maar je hoort bijvoorbeeld ook Come to the City van Slave Ambient (2011)! Onderdeel van The War On Drugs' livereputatie, is het feit dat het een van die bands is, die hun nummers heerlijk ouderwets uitbouwt. Liedjes worden niet plichtmatig nagespeeld maar monden uit in Woodstockiaanse space jams. Toch lijkt Granduciel zijn solo's economischer in te zetten. Style over substance. De plaat telt dan ook iets meer nummers van rond de 5 minuten - met nog steeds . Het geheel is echter nog steeds een hypnotische trip zoals je ze weinig nog ziet. Dat de opnames vlekkeloos zijn, mag trouwens geen twijfel over bestaan. Fans weten wat ze moeten doen, lijkt me... (Stef Mul)

WILCO A Ghost Is Born (Warner)

Met Yankee Hotel Foxtrot had Wilco bewezen dat de experimentelere weg die ze waren ingeslagen succes niet in de weg stond, maar het was in 2004 met A Ghost Is Born dat ze hun nieuwe sound wisten te vervolmaken. Dit keer voor het eerst zonder Jay Bennet, die een grote rol had gespeeld in Wilco's begindagen, maar volgens leider Jeff Tweedy niet meekon met zijn vernieuwingsdrang. Wel met een grotere rol voor producer Jim O'Rourke en drumprofessor Glenn Kotche. Het zou Wilco's grootste succes dan toe worden, en dus reden om twintig jaar later het ontstaan nog eens onder de microscoop te leggen. Onder de 68 (!) niet eerder uitgebracht nummers vinden we ten eerste een compleet concert uit 2004 in Boston. Daarnaast is de hele ontwikkeling van demo's tot en met uitgewerkte nummers van praktisch elk nummer te beluisteren met demoversies uit 2002 en 2003. Afgesloten wordt er met 10 lange sessies waarin Tweedy en O'Rourke op alle mogelijke manieren aan het experimenteren zijn geslagen. Een hele hoop Wilco, maar uitermate interessant en vooral als documentatie van Tweedy's talent indrukwekkend. Voor de iets minder diep gravende luisteraar is er ook een mooie 2CD versie, maar de ware fan kan zich de komende weken in de muziekkamer opsluiten om A Ghost Is Born volledig te doorgronden. (Jurgen Vreugdenhil)

APHEX TWIN A Disco Pogo Tribute

Ooit konden liefhebbers van four-on-the-floor, subwoofer bassen en muzikale escapades die tot diep in de nacht de voetjes van de vloer wisten te scheiden hun lol niet op met de Jockey Slut. Maar ook het legendarische, ultra-Britse party

magazine bezweek onder de druk van het internet en de veelvraterij van de inheemse internetbevolking bleek niet bij te benen. Van maandelijks naar ieder kwartaal, naar slechts digitaal. Ruim twintig jaar later kregen de originele oprichters plotseling weer de geest en herstartte ze met Disco Pogo, een stuk strakker vormgegeven en diepgaander blad dat twee keer per jaar uitkomt en dichter aanschuurt tegen een koffietafel magazine. Daar lees je over de Chicago house scene in the 90s, over the new jockeys on the block en de ondergrondse electro scene uit, neem, Glasgow. Sinds kort horen daar ook diepere duiken in de carrières van specifieke grootheden in het genre, standalone uitgebracht als fijne boekwerkjes. Zorgvuldig en liefdevol samengesteld uit (privé)foto's, interviews en essayistische stukjes. Nadat ze in de vorige editie het universum van de disco-space-robots Daft Punk betraden, proberen ze de mist rondom het enigma Aphex Twin (de bekendste schuilnaam van Richard D. James) ietwat te doen klaren. Alles, van zijn eigen visie op techno tot de ontwerper van het iconische logo, komt aan bod. Waarom zijn de Selected Ambient Works zo'n belangrijk ijkpunt in de geschiedenis van elektronische muziek? Hoe brak hij met het idee van de gezichtsloze technoproducer? En is Aphex Twin stiekem de voorloper in de digitalisering van niet alleen de muziek, maar ook visuals en artworks? Je leest het allemaal in dit compacte maar veelomvattende boek! (Stef Mul)

MARC HANOU, JEAN-PAUL FRIJNS (ILUSTRATOR)

**We Could Not
Do Any Better:
a history of
European
Straight Edge**

Een vredelievende, geweldloze anarchist. Het lijkt in de kern een antithese. Natuurlijk, de anarchist strijdt mogelijk voor

een wereld zonder oorlog en onrecht. Maar het lijkt toch zelden dat er voor een methode wordt gekozen waarbij er niet minstens een ruitje wordt ingetikt of een band wordt lek geprikt. Zo ook de aanverwante muziek, zoals hardcore en punk. Hoe vaak wordt er wel niet voor een vorm van brute kracht gekozen, zij in woord, beeld of daad? Maar binnen deze subcultuur van boze buitenbeentjes bestaat een subcultuur die zich als monniken stortte op een clean, soms zelfs celibatoir bestaan. Geen drank, geen peukjes en zeker geen drugs. Een beweging die rebelleert door een rigide vorm van zelfbeheersing, als enige ware antwoord tegen de hedonistische maatschappij waar de rest van de hardcore punk scene met alle sex, drugs & rock'n'roll zelf stiekem net zo schuldig aan zou maken. Zo kwamen ze bijvoorbeeld sneller uit bij veganisme dan anarchisme. Hoe kan je klassenongelijkheid ten slotte bestrijden als je naar de haaïen bent? Kritiek op de beweging kwam er natuurlijk ook, want de wil om jezelf te controleren wordt mogelijk ook snel een manier om anderen je wil op te leggen. Dit werkelijk schitterend vormgegeven boek grijpt echter terug naar de pure kern van de eerste gevoelde en uitgedachte ideologieën. Iets waarin Nederland bovendien een voortrekkersrol heeft gehad (Amersfoort en de Geleen-fests in het bijzonder), van de vroegste flirts met deze thematiek door de Rotterdamse De Rondos en de uiteindelijke vaandeldragers Lärm, Profound (later ManLiftingBanner) en Mainstrike. Laat Dry January dus maar voor wat het is en ga vanaf nu Straight Edge! (Stef Mul)

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

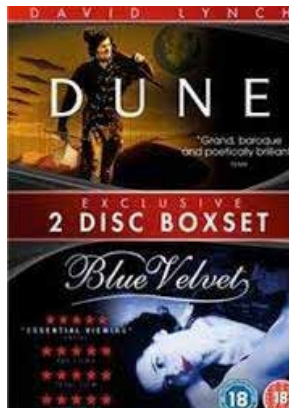

THE ELEPHANT MAN

Regie: David Lynch

Cast: Anthony Hopkins, John Hurt, Anne Bancroft
"My life is full, because I'm loved." Het zou een van de dingen kunnen zijn die David Lynch de laatste jaren via zijn dagelijks weersvoorspellingen op Twitter de wereld in had kunnen gooien. Maar het

wordt gered uit een Freak Show en de kans krijgt zijn schoonheid van binnen te laten schitteren. Voordat Lynch met onze hoofden knoeide, speelde hij met onze harten.

DUNE / BLUE VELVET

Regie: David Lynch

Cast: Kyle MacLachlan, Patrick Stewart, Dennis Hopper, Isabella Rossellini

Na de absolute beauty die The Elephant Man was, kreeg Lynch carte blanche in budget en artistieke vrijheid om het lange tijd onverfilmbaar geachte Dune naar het witte doek te vertalen.

Wat Ridley Scott en Alejandro Jodorowsky niet lukte, lukte Lynch wel. Zoals meer van zijn films, flopte het in de box office. Maar wat er ontbrak aan verkochte filmkaartjes, werd door de loop van de jaren heen door een trouwe cultfollowing meer dan goedgemaakt. Bovendien komt Dune tegenwoordig in één doosje met Blue Velvet - ook wel liefkozend de Kyle MacLachlan Double Bill genoemd.

MULHOLLAND DRIVE

Regie: David Lynch

Cast: Naomi Watts, Laura Harring, Justin Theroux

De Hollywood droom is een nachtmerrie. Of zoals David Lynch zelf zou zeggen: een liefdesverhaal in de stad van de dromen! We volgen in grote lijnen een actrice met de droom te slagen in het

bolwerk van film, die bevriend raakt met iemand die na een ongeluk kampt met geheugenverlies. Ondertussen vinden er andere kleine verhalen plaats, zoals een acteur die in aanraking komt met de mafia. Maar wat echt is en wat er in een schemerwereld plaatsvindt, is onduidelijk. Lynch weigert zijn eigen film te interpreteren: jij mag zien wat je wilt zien. Droom analyses en alternatieve realiteiten; het kan allemaal. Een surrealistisch neo noir en een van de beste films aller tijden.

IN MEMORIAM

DAVID LYNCH (1946-2025)

We zien Angelo Badalamenti, de componist van Blue Velvet, Mulholland Drive en veel meer, achter zijn piano zitten. Al spelend, begint hij te vertellen. "We zijn in een donker bos... En er waait een zachte wind door een paar esdoorns. En de maan is te zien en je hoort dierengeluiden op de achtergrond en de kreet van een uil." Angelo pingelt mee, een lage C. "Ergens achter de boom staat een heel eenzaam meisje. Haar naam is Laura Palmer en het is heel erg verdrietig. En dan ga ik naadloos over in dit...". Hij beweegt langzaam omhoog op de piano. Ab, G, Bb. "Dat is het! Het is prachtig. Ik kan haar zien, ze komt naar de camera, ze komt dichterbij. Blijf bouwen! En probeer nu een climax te bereiken!" Angelo landt op een hoge E en roept uit: "DAT IS HET! Dat is prachtig! You're tearing my heart out!"

De pianist citeert hier David Lynch, die naast hem op het pianobankje zat tijdens het componeren van een van de meest memorabele stukjes film- en televisiemuziek aller tijden. Slechts 10 minuten duurde de sessie, waarbij Lynch hem begeleidde als een blinde door het donker. Het bewijs van de bril van niet alleen een geweldige muzikant, maar ook een unieke filmregisseur. Voor David Lynch was een idee heilig, of het nou een gedachten, gevoel of droom was. De grootste doodzonde in het leven, is het verliezen van een idee. Het was deze bezetenheid, gepaard met een bibliotheek aan oude Amerikaanse melodrama, erotische pulp, horror sleaze en neo (of film) noir in zijn hoofd, die hem tot een van de meest bijzondere auteurs in film maakte. Van zijn experimentele shorts, het surrealistische Eraserhead tot tegendraadse hits als Blue Velvet en Mulholland Drive: David Lynch kon alleen maar maken wat hij voelde. Hoe duister en naargeestig een aantal van zijn films ook konden lijken, in het echt was hij een rasoptimist. "Negativiteit is de aartsvijand van creativiteit." Meer nog dan een geweldige filmmaker, was hij een dromer en een volksfilosoof. Regelmatig slingerde hij dan ook de mooiste en grappigste berichten de wereld in, woorden waar de mensheid hopelijk nog lange tijd kracht uit put. Zelfs na zijn dood, liet zijn familie weten niet te lang te rouwen. "There's a big hole in the world now that he's no longer with us. But, as he would say, "Keep your eye on the donut and not on the hole." It's a beautiful day with golden sunshine and blue skies all the way." (Stef Mul)

INTERVIEW MET DI-RECT & POMMELIEN THIJS

AMBASSADEURS RECORD STORE DAY 2025!

DI-RECT is de Nederlandse ambassadeur van Record Store Day 2025 en zangeres-actrice Pommeliers Thijs, de Belgische. Van hen verschijnt een gezamenlijke 7-inch vinylsingle. Deze zogenaamde split-single wordt 12 april op Record Store Day gratis meegegeven aan de eerste 7.000 klanten.

(Door: Rosanne de Boer)

Het is voor het eerst in de geschiedenis van Record Store Day dat er een 7 inch-vinyl van twee ambassadeurs verschijnt. Van DI-RECT is een track van het live-album Sphinx te beluisteren en van Pommelen het nieuwe lied Tegenwoordige Tijd. Mania sprak hen in Rotterdam. In Ahoy speelden ze in januari veertien avonden achter elkaar tijdens Vrienden van Amstel Live. Ze vertolken twee nummers gezamenlijk. De artiesten merkten dat ze zich aan elkaars energie konden opladen. "Pommelen is net een stuiterbal. Haar energie is aanstekelijk", laat zanger-gitarist Spike weten. Pommelen vindt dat DI-RECT een bom van aanstekelijke energie is. "Het is fijn om aan te sluiten op een sterke band als deze." Haar debuutalbum

verscheen twee jaar geleden. DI-RECT's carrière startte in 1999, twee jaar voor haar geboorte. Bijzonder is dat er nog drie leden uit de begintijd van de Haagse rockband in de huidige formatie zitten. DI-RECT is opgericht door onder andere Dick Westland, de vader van drummer Jamie Westland. Jamie zat toen net als de meeste bandleden nog op de middelbare school. Spike: "Ik was 15 jaar en klein van stuk. Het publiek keek op mij neer in plaats van tegen mij op. Later zaten we met studieboeken op schoot in de bandbus en na Pinkpop moesten we snel naar huis om te leren voor onze examens."

Cocktail

Wat het geheim is van een band met een 25-jarig jubileum? Spike glimlacht: "Het is als een goed huwelijk dat je moet onderhouden. In een huwelijk moet je jezelf kunnen zijn. Dat geldt ook voor een band. Je moet blijven praten met elkaar. Een goed gesprek kan wonderen doen en vergeet niet de verbondenheid die het samen touren geeft. We zijn gelijkgestemd en halen energie uit het spelen voor publiek. Je moet elkaar ook vertrouwen in het inslaan van nieuwe paden. DI-RECT is een cocktail die na al die jaren steeds lekkerder is gaan smaken."

Pommelen maakte haar tv-debuut op haar negende in Ketnet Kookt. In 2011 was ze reporter in De Zoo-reporters. In 2012 vertolkte ze de rol van de kleine Karen Damen in K3 In Concert: Live In Ahoy. Ze is dus niet voor het eerst in Ahoy. In 2020 scoorde ze haar eerste nummer 1-hit met het duet Nu Wij Niet Meer Praten. Daarna kreeg ze een platencontract aangeboden.

Vinyl

"Het moment dat je dan je eigen plaat in de etalage van een platenzaak ziet, vergeet je niet snel", zegt ze. "Wij zijn ook blij dat we als ambassadeurs de platenzaken en artiesten kunnen steunen. Ik luister zelf meestal eerst nieuwe muziek online en als ik iets mooi vind, koop ik het om de artiest te steunen. Als het om een debuut gaat, koop ik het zeker. Een debuterende artiest heeft de opbrengst van fysieke albums nodig. Het begon bij mij met cd's. Later heb ik een platenspeler gekocht en kon ik ook vinyl draaien." Frans knikt instemmend: "Ik luister ook veel online en kies de muziek uit waarvan ik een hardkopie wil voor in mijn kast. Dat doe ik ook om de makers te eren."

Hij herinnert zich de eerste plaat die hij kocht. "Dat was de rode verzamelaar van The Beatles. Ik was een jaar of tien. Bij ons thuis werd veel vinyl gedraaid. Mijn vader hield van The Beatles, maar ook van Led Zeppelin. Ik vond het heerlijk om platen op te zetten en luisterde er liggend op de grond naar. Vooral de gitaarpartijen interesseerden mij. Ik werd verliefd op dat instrument." Ook bassist Bas van Wageningen luisterde in zijn tienertijd naar platen. "Mijn ouders hadden een heel diverse collectie met bijvoorbeeld jazz en rock uit de jaren zeventig. Wat je in de middelbare schoolperiode luistert, blijft je altijd bij. In mijn tienerjaren kocht ik zelf cd's. Het was meer de

tijd van de cd's. De laatste jaren is vinyl populairder geworden."

Deejay

Drummer Jamie Westland is een groot platenliefhebber. Hij was ook actief als deejay. "Ik herinner me de eerste plaat die ik kocht. Daft Punk was dat." Hij kan zijn platen niet missen. "Ik heb twee mooie draaitafels meegenomen naar Ahoy en eenderde van mijn platencollectie. Backstage muziek draaien, draagt bij aan een goede vibe." Zijn bandgenoten genieten ervan mee. Spike vindt het fijn om via de plaat een tastbaar product in handen te hebben. Hij heeft de platencollectie van zijn vader overgenomen met onder andere een oude krakende Led Zeppelin-plaat. "Die roept een bepaalde emotie, een bepaalde sfeer, op."

The Altons - Heartache In Room 14

Soort van Thee Sinseers, maar dan zonder de blazerssectie. Dan weet je ook meteen wat je kunt verwachten: waarheidsgetrouwe chicano soul, erop uit om je mee te nemen naar East Los Angeles. Naar de radiozenders die je opzet terwijl je met je lowrider over LA's boulevards of broken dreams hobbelt. Waar Thee Sinseers met hun blazers nog wat meer de doo wop opzoekt, schurken The Altons wat meer tegen de ballads van Malo aan. Ook luisteren als je fan bent van Thee Sacred Souls.

Droom Dit - Het Hart Bestaat Niet En De Rest Ook Niet

De groep rondom singer-songwriter Sam de Laat betovert al tijden het publiek in de Benelux met hun poëtische popmuziek. Openhartige proza over seks, geweld en gender gaat gepaard met schilderachtige synths en leftfield beats. Dit wordt eindelijk het debuut op plaat. Langverwacht maar precies op tijd.

Various - Tokyo Bliss

Na Tokyo Glow, nu Tokyo Bliss. Oftewel meer funk, boogie en het geliefde city pop, verzameld op een zorgvuldig door DJ Notoya gecureerde compilatie. Het tijdsvlak is 1974 tot 1988, het geluid is de Japanse metropool. Het gros van de nummers kreeg nog nooit een vinyl release buiten het eiland. Toch is de muziek heerlijk herkenbaar, van BUZZ (de oudere broer van YMO's Yukihiro Takahashi) tot de groovy AOR van Fujimaru Band!

Jethro Tull - Curious Ruminant

Het 24e album van dez hardrock kolossen. Het 3e album in 5 jaar tijd, bovendien. Met de leeftijd komt blijkbaar niet alleen wijsheid, maar ook een waanzinnige werkethiek. Voormalig toetsenist Andrew Giddings speelt weer mee. En zonder Ian Anderson geen Jethro Tull natuurlijk. De eerste single en tevens title track werd door fans ouderwets positief ontvangen. Dat geeft vertrouwen op een mogelijk nieuw meesterwerk.

BINNENKORT BINNEN

14 februari Sabrina Starke - Weather The Storm
Fresku - Leren Leven
A Tribe Called Quest - Hits, Rarities & Remixes
A Tribe Called Quest - Beats, Rhymes & Life
The Altons - Heartache In Room 14
The Delines - Mr. Luck & Ms. Doom
Mereba - The Breeze Grew A Fire
Droom Dit - Het Hart Bestaat Niet En De Rest Ook Niet
Robert Palmer - Drive
The Cure - Songs Of A Live World: Troxy London MMXXIV
Various - Tokyo Bliss

21 februari Milow - Boy Made Out Of Stars
Oasis - Whatever (7")
Sam Fender - People Watching
Q Lazzarus - Goodbye Horses: The Many Lives Of Q
Lazzarus
Opeth - Heritage
Cindy Lee - Diamond Jubilee
The Liminanas - Faded
Murder Capital - Blindness
Tate McRae - So Close To What
Call It Off - Not Another Sad Album
Sunny War - Armagaddon In A Summer Dress
Warm Exit - Ultra Violence

28 februari Grima - Nightside
Various - Kneecap (Soundtrack)
Yazz Ahmed - A Paradise In The Hold
Everything is Recorded - Temporary
Lisa - Alter Ego
The Chills - Spring Board: The Early Recordings

7 maart Spiritbox - Tsunami Sea
Franc Moody - Chewing The Fat
Neil Young - Oceanside Countryside
Jethro Tull - Curious Ruminant
Frenna - Pink Summer

14 maart Love3less - Chief Executive Officer
Tyla - Tyla +
Steven Wilson - Overview

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS

**NO
RISK
DISC**

SHARON VAN ETTEN & THE
ATTACHMENT THEORY
Sharon van Etten & The
Attachment Theory

**GRAND
CRU**

FRANZ FERDINAND
The Human Fear

JOHN GLACIER
Like A Ribbon

**LUISTER
TRIPS**

JAMES BRANDON LEWIS
Apple Cores

MARIBOU STATE
Hallucinating Love

SQUID
Cowards

BARTEES STRANGE
Horror

THE VICES
Before It Might Be Done

THE WEATHER
STATION
Humanhood

WILCO
Hot Sun Cool Shroud

DAVID GRAY
Dear Life

HORSEGIRL
Phonetics On & On

TIP VAN DE MAAND

MARIBOU STATE

Hallucinating Love

NINJA TUNE